

Digitaliseret af | Digitised by

Forfatter(e) | Author(s):

Thyregod, C. A.; ved C. A. Thyregod og P. A. Holm.

Titel | Title:

Skriftlæsningsbog for Skolen og Hjemmet

Udgavebetegnelse | Edition Statement:

9. Oplag.

Udgivet år og sted | Publication time and place: København : V. Thaning og Appels Boghandel, 1884

Fysiske størrelse | Physical extent:

XII, 160 s.

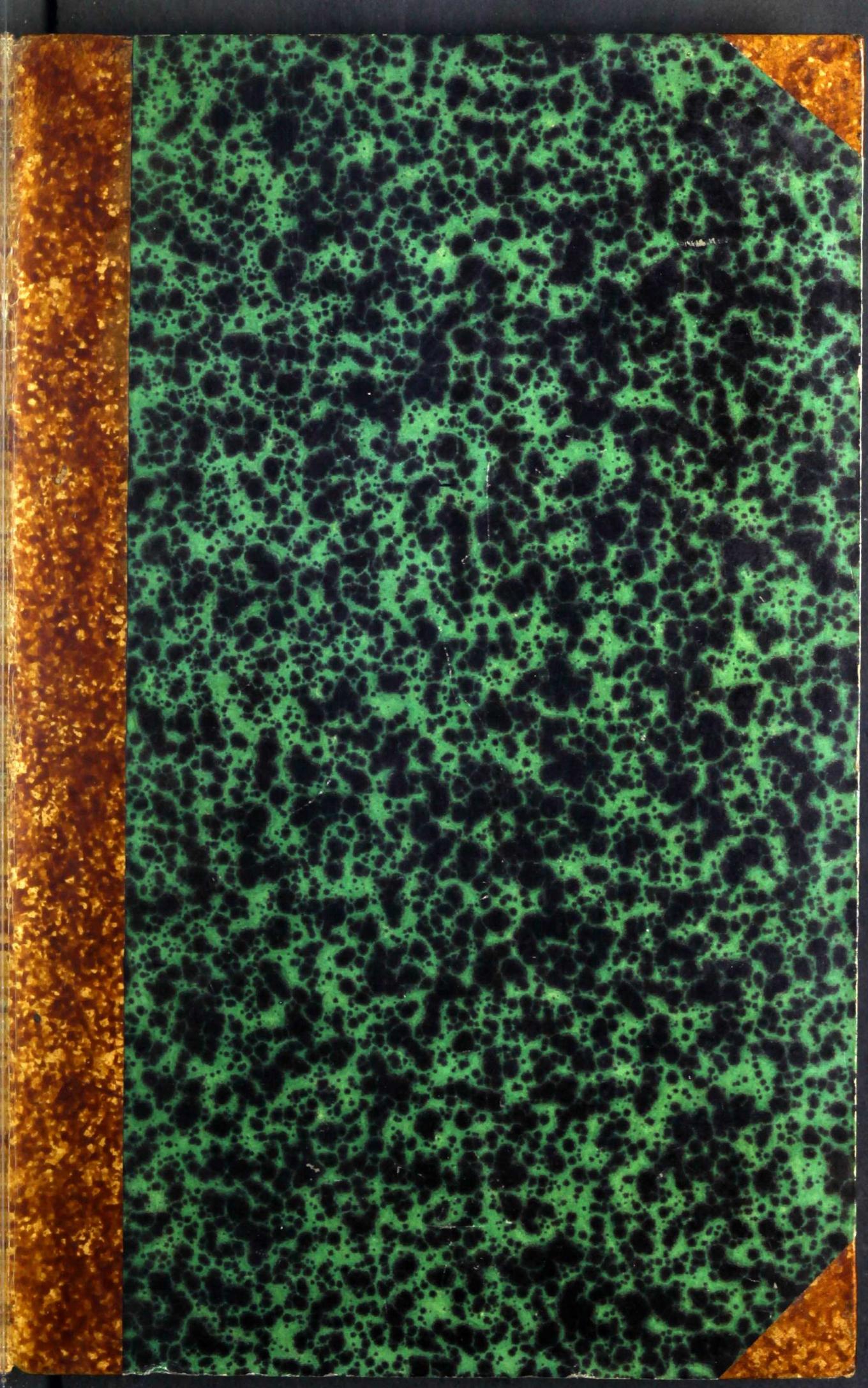
DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

15. - 21.

DET KONGELIGE BIBLIOTEK

130021276341

Skrifflæsningsbog

for

Skolen og Sjæmmet

ved

C.A. Thypregod og P.H. Holm

9de Oplag

Kjøbenhavn.

V. Thaning og Appel. Boghandel

1884.

Forord til 1ste Udgave.

Skriftlæsningsøvelsen i Skolerne er mange Steder dreven paa en Maade, der hverken er tidssvarende eller tidssparende. Ofte har Læreren som eneste Hjælpemiddel dertil havt en tilfældig Samling af private Breve, og i andre Tilfælde har man brugt et trykt Apparat i et eller to Exemplarer, der saa skulde bruges til Øvelse for en ofte talrig Klasse. At Skriftlæsningen paa den Maade tog megen Tid og dog ikke dreves til nogen almindelig Fuldkommenhed, var en Selvfølge, saa meget mere, som de for Haanden værende Hjælpemidler sjældent vare synderlig hensigtsmæssige, og da Ministeriets Circulaire af 10de Maj d. A. gjorde Skriftlæsningen til et befalet Lærefag, syntes det os ønskeligt at faa tilvejebragt et Hjælpemiddel, der kunde være nogenlunde tjenligt til sit Formaal og derhos have Værd i sig selv baade som Haandskriftsamling og ved sit Indhold. Dette Hjælpemiddel skulde fremtræde i Bogform, og hvis den Tid maatte være kommen, da det gjælder mere om at vinde en Time for Undervisningen end at spare nogle Øre for Kommunen, saa turde det haabes, at Skolerne kunde blive forsynede med et Sæt Skriftlæsningsbøger i Lighed med andre Læsebøger, saa at Skriftlæsningen kunde øves som anden Læsning, og Børnene ogsaa derved kunde ledes til at forstaa det oplæste, hvilket efter vor Mening er den eneste Maade, hvorpaa Skriftlæsning kan øves med fuldstændig Nutte uden uforholds-mæssig Tidsspilde.

Det har sin Interesse for de fleste at lære at kjende de Mænds

Haandskrifter, hvis Aandsvirksomhed man ad anden Vej har lært at kjende og agte. Det synes os ikke saa meget uheldigt, om Børnene allerede i Skolen kom til at dele denne Interesse. Vi henvendte os derfor til almenagtede Skolemænd, til Skolernes foresatte og til nogle af de blandt Almuen bedst kjendte Forfattere og Forfatterinder med Anmodning om Bidrag, og vi aflægge her vor Tak til de mange, der med Velvilje have opfyldt vor Begjæring, og særlig takke vi for, at saa værdifulde Bidrag ere blevne os meddelte, at vi nu kunne fremlægge Bogen med den Forvisning, at der ikke er et eneste af disse Bidrag, uden at deraf ved Siden af den nærmestliggende Brug kan uddrages et Aandsudbytte for Skolen eller Livet.

Ved Siden af Bogens Betydning ved sit indre Værd og som Autografsamling maatte vi ogsaa have dens Bestemmelse som Øvelsesbog i Sigte og navnlig sørge for, at den, hvad Haandskriften angaar, gik systematisk frem fra det lette til det mindre lette og derigjennem til det vanskelige. For at faa smukke og tydelige Haandskrifter og forebygge bratte Overgange, have vi blandt de Skolelærere, hvis Skrift vi kjendte, henvendt os til adskillige om at afskrive et og andet tilsendt Manuskript. Ogsaa disse bringe vi vor Tak for den Beredvillighed og Omhu, hvormed de have opfyldt vort Ønske.

Vi have søgt at give Lejlighed til en nogenlunde ligelig Øvelse i saakaldet dansk og latinsk Skrift, idet vi have begyndt med den sidstnævnte som den, der maa være Børnene forud bekjendt gjennem Begyndelsesøvelser i Skrivning. Ligesom vi have anmodet de bidragydende om at bruge deres daglige Haandskrift, saaledes have vi ogsaa ønsket deres sædvanlige Retskrivning bibeholdt, da det kan have sin Nyte, at Børnene ogsaa faa en Smule Kjendskab til de forskjellige brugelige Arter af Retskrivning.

Idet vi nu fremlægge Skriftlæsningsbogen for Skolens Lærere og foresatte, skulle vi tilføje, at saafremt den maatte findes brugelig til sit Øjemod, agte vi at lade endnu et andet Bind følge, da vi haabe, at endnu flere af de Mænd og Kvinder, hvis Ord gjennem Skrift og Tale have faaet

V

Betydning for vort Folks Aandsdannelse, ville yde os Bidrag til vor Skrift-læsningsbog og Haandskriftsamling. Vi have saa meget mere Grund til at nære dette Haab, som vi fra flere Sider have erholdt Tilsagn om Bidrag, som vi ikke fik benyttet, da Løftet kom for sent til, at vi i dette Bind kunde bruge Bidraget.

I December 1875.

C. A. Thyregod,
Lærer i Ans.

P. A. Holm,
Lærer i Højbjerg.

Bogen indeholder nu autograferede Bidrag af:

Provst N. Albrechtsen i Ellitshøj, S. 25. — Provst F. V. Andersen i Ringsted, S. 78. — Lærer H. H. Andersen i Besser, S. 38. — Boghandler Appel i Kjøbenh., S. 50. — Frøken B. Arnesen-Kall i Kjøbenh., S. 41. — Provst R. Assens i Jerne, S. 95, 96 og 97.

Lærer Balling i Lindeballe, S. 36. — Fr. Barfod, Forfatter i Kjøbenh., S. 112. — Pastor Vilh. Beck i Ørslev, S. 79. — Provst Dr. phil. P. V. Becker i Soderup, S. 160. — Provst P. V. Bendix i Vindinge, S. 107. — Professor A. P. Berggren i Kjøbenh., S. 157 — Pastor Berthelsen i Lomborg, S. 142. — Lærer Betz i Idestrup, S. 42. — Lærer Bielefeldt i Frederits, S. 27. — Pastor Vilh. Birke dal i Ryslinge, S. 156. — Lærer Boiesen i Systofte, S. 30. — Pastor F. E. Boiesen i Stege, S. 151, — Højskoleforstander P. Boiesen i Gedved, S. 108. — Provst B. Brammer i Veierslev, S. 76. — Biskop Dr. theolog. G. P. Brammer i Aarhus, S. 115. — Lærer Bramming i Alminde, S. 1. — Lærer Brandstrup i Tranekjær, S. 125. — Pastor C. J. Brandt i Kjøbenh., S. 58. — Redaktør E. Bøgh i Kjøbenh., S. 44. — Lærer Bøcher i Aalborg, S. 83. — Højskolelærer Bågø i Thesstrup, S. 133-

Forfatteren »Carit Etlar» i Kjøbenh., S. 98. — Stiftsdame F. Carlsen paa Vallø, S. 105. — Lærer Christensen i Snertinge, S. 29. — Lærer Christiansen i Assens, S. 5. — Prof., Dr. theolog. & phil. H. N. Clausen i Kjøbenh. S. 155. — Pastor, Dr. phil. J. Clausen i Horsens, S. 153. — Lærer N. J. Clausen i Hatting, S. 28.

Stiftsprovst Damgaard i Odense, S. 154. — Forfatterinden til »Deodata», S. 103. — Provst Djørup i Karlebo, S. 119. — Forfatteren

Beatus Dodt, S. 87. — Pator, Seminarieforstander Driebein paa Jonstrup, S. 120.

Stiftsprovst Egede Glahn i Storehedinge, S. 80. — Provst Ehlers Koch i Gjerrild, S. 149. — Professor E. Erslev i Kjøbenh., S. 143. — Lærer Erslev i Ulstrup, S. 7. — Friskolelærer M. Eskesen i Odense, S. 159. — Professor H. F. Evald i Kjøbenh., S. 45.

Pastor Faber i Føllesløv, S. 131. — Adjunkt A. Feddersen i Viborg, S. 69. — Pastor Frimodt i Kjøbenh., S. 117.

Højskoleforstander C. Grove paa Marielyst, S. 132. — Pastor Grove Rasmussen i Harthe, S. 147.

Lærer P. Hammershøy i Hobro, S. 4. — Regnelærer Chr. Hansen i Odense, S. 72. — Forfatteren M. Hansen i Hundstrup, S. 62. — Fri-skolelærer R. Hansen i Vejstrup, S. 85. — Provst Hejberg i Helsingør, S. 150. — Lærer J. V. Hejlsen i Ølby, S. 60. — Institutbestyrerinde Fru J. Heins i Odense, S. 114. — Pastor, Dr. phil. L. Helveg i Odense, S. 71. — Lærer E. Henningsen i Husby, S. 109. — Provst J. M. L. Hjorth i Elmelunde, S. 128. — Professor, Skoledirektør J. Holbech i Kjøbenh., S. 39. — Pastor P. A. Holm i Dalum, S. 94. — Lærer P. A. Holm i Højbjerg, S. 139, 140 og 141. — Seminarielærer R. J. Holm i Jelling, S. 135. — »Børnevennens« Udgiver, Lærer J. Holst i Vemmetofte, S. 46. — Pastor C. Hostrup i Hillerød, S. 124. — Lærer G. Hvejsel i Lime, S. 37. — Lærer Højberg i Helsingør, S. 148.

Seminarielærer Ipsen i Jelling, S. 24.

Lærer Jac. Jensen i Sall, S. 49. — Højskoleforstander Jensen i Staby, S. 113. — Lærer Jespersen i Rom, S. 110. — Lærer H. O. Johnsen i Nørrop, S. 48. — Lærer Jørgensen i Hillerslev, S. 32. — Lærer Jørgensen i Jelling, S. 15. — Lærer Jæger i Mern, S. 8. — Lærer Kistrup i Horne, S. 2. — Biskop, Dr. phil. & theolog. P. C. Kierkegaard i Aalborg, S. 116. — Overlærer Kraiberg i Aarhus, S. 138. — Pastor, Seminarieforstander Krarup-Vilstrup i Ranum, S. 75. — Fru Pastorinde L. Krebs i Nørre Aaby, S. 100.

Provst og Prof. E. Langhoff i Bødstrup, S. 93. — Biskop, Lic. theolog. P. E. Lind i Aalborg, S. 129. — Pastor Lund i Fjaltring, S. 40.

Biskop, Dr. og Prof. theolog. Martensen i Kjøbenh., S. 146. — Pastor E. Mau i Farum, S. 122. — Pastor M. Melby i Asperup, S. 61. — Biskop, Dr. phil. D. G. Monrad i Nykjøbing, S. 130. — Redaktør Vilh. Møller i Kjøbenh., S. 9. — Pastor Mørk-Hansen i Vonsild, S. 104.

VIII

Højskoleforstander Ant. Nielsen, Vester Skjerninge, S. 65. — Lærer J. Nielsen (Forfatteren »Knud Skytte«) i Sjelle, S. 86. — Pastor (fh. Seminarieforstander) F. Nielsen i Frørup, S. 123. — Professor, Lic. theol. R. Nielsen i Kjøbenh., S. 134. — Lærer Zak. Nielsen i Herstedvester, S. 3. — Højskolelærer Nutzhorn i Askov, S. 33.

Redaktør C. Ploug i Kjøbenh., S. 70.

Pastor H. V. Rasmussen i Kjøbenh., S. 137. — Redaktør N. C. Rom i Kjøbenh., S. 64. — Dr. phil. C. Rosenberg i Kjøbenh., S. 101. — Højskoleforstander Rosendal i Vinding, S. 73. — Herrederfoged Rumohr (Forfatteren P. P.) i Kjøbenh., S. 106. — Pastor P. Rørdam i Lyngby, S. 152. — Pastor, Dr. phil. Sk. Rørdam i Rønnebæk, S. 144.

Lærer H. Saul i Frørup, S. 63. — Lærer E. Sauter i Vindum, S. 31. — Lærer B. H. Schak i Mullerød, S. 136. — Pastor Schørring i Hodde, S. 66. — Lærer Schmidt i Rude, S. 56. — Lærer H. Schou i Veile, S. 68. — Højskoleforstander L. Schrøder i Askov, S. 111. — Professor, Seminarieforstander Schurmann i Skaarup, S. 77. — Lærer Strandgaard i Selse, S. 102. — Pastor H. Sveistrup i Vejen, S. 74.

Lærer C. A. Thyregod i Ans, S. 88-91. — Provst Tobiesen i Dannebrog, S. 118. — Seminarielærer Tofte i Skaarup, S. 6. — Seminarielærer Thran i Skaarup, S. 54. — Højskoleforstander Trier i Vallekilde, S. 67. — Pastor Trojel i Rynkeby, S. 158.

Provst Vahl i Øster-Snede, S. 126. — Theaterdirektør R. Watt i Kjøbenh., S. 34. — Pastor, Dr. phil. K. F. Viborg i Slagelse, S. 59. — Forfatterinden, Frøken Pauline Worm i Randers, S. 145. — Kammerherre, Professor J. J. A. Worsaae i Kjøbenh., S. 35. — Institutbestyrerinde, Frøken Zahle i Kjøbenh., S. 99.

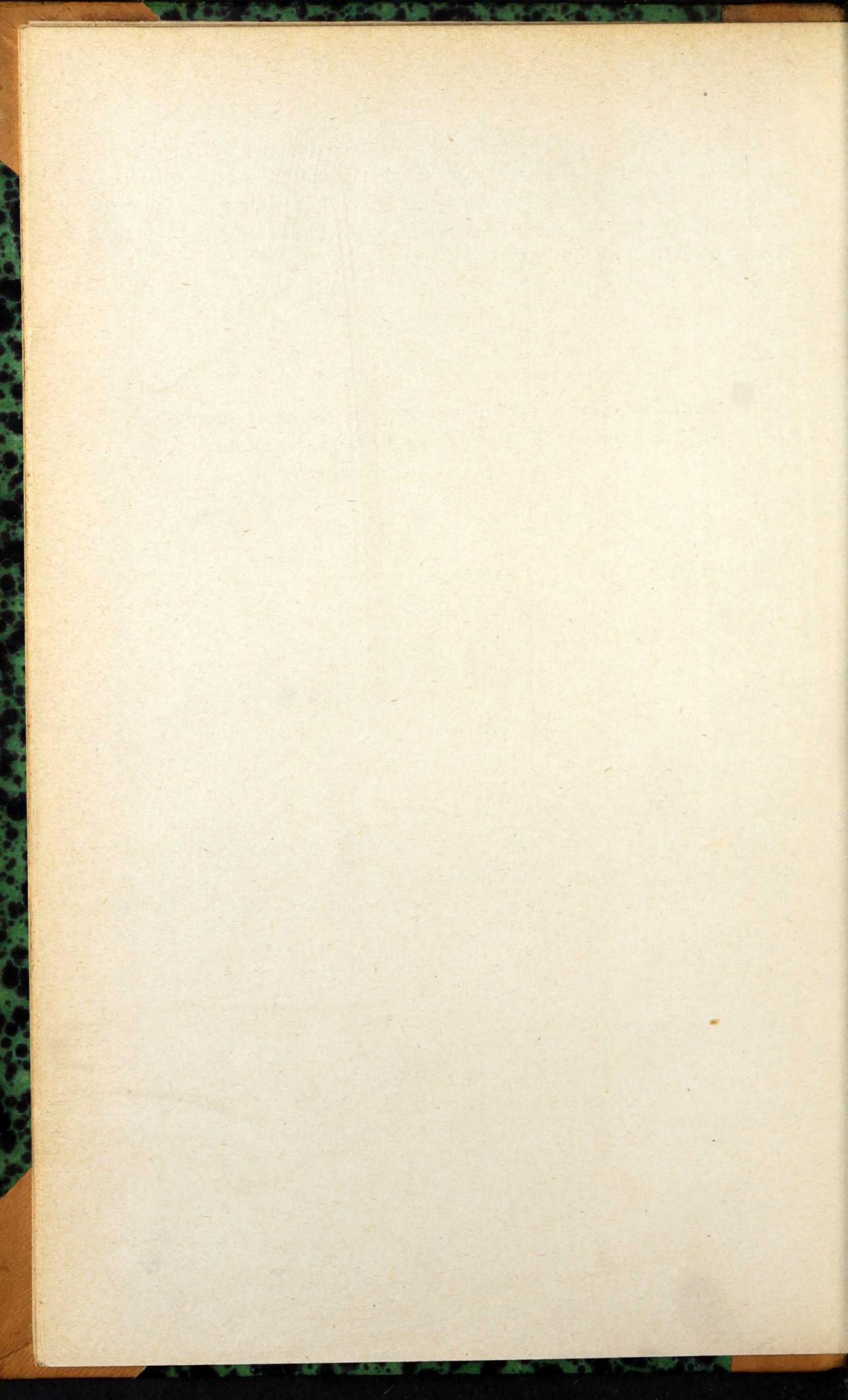
Følgende Sider ere afskrevne ved:

Lærer Bang-Ebbestrup i Asmindgaarde, S. 10, 11 og 13. — Lærer Christensen i Akkerup, S. 14. — Lærer Frederiksen i Løve, S. 18 og 20. — Lærerinde ved Friskolen i Ans, Frøken Hanne Færch, S. 21. — Lærer Hansen i Rind, S. 52. — Lærer Hansen i Surhave, S. 19. — Lærer Jacobsen i Fravsing, S. 26. — Lærer Jørgensen i Borsholm, S. 92. — Lærer Kann i Fensmark, S. 55. — Lærer Kragh i Højen, S. 51. — Lærer Christensen i Ans, S. 12. — Lærer Meisler i Magleby, S. 81. — Lærer Nielsen i Balle, S. 43. — Lærer Nielsen i Virring, S. 121. — Lærer Olesen i Ørsø, S. 22. — Lærer Pedersen i Jerne, S. 127.

IX

- Lærer Penderup i Tilsted, S. 23. — Lærer Petersen i Dragør, S. 17.
  - Lærer Petersen i Hjermind, S. 53. — Lærer Petersen i Levring, S. 47. — Lærer Petersen i Snæbum, S. 16. — Lærer Rasmussen i Davgaard, S. 57. — Lærer Schiermer i Hovlberg, S. 82. — Lærer Svendsen i Hjørring, S. 84.
-

Anm. De bidragydendes Livsstilling og Opholdssted er nævnt, som de var i Efteraaret 1875, da Haandskrifterne samledes.

a b c d e f g h i j
 a b c d e f g h i j
 k l m n o p q r s t
 k l m n o p q r s t
 u v w x y z æ ø aa å
 ——————
 j t å x i aa s h r g
 q ó f p a e o z n y
 d c m w v b l a k u
 ——————

arv buer cis dyr eng syn
 gaas har ild jag kro lam
 mus nej orm puf qua rap
 sav typ uld væg ynk zar
 ært örн aar ånd

Man skal krybe til man lærer at gaa

A B C D E F G H
 a b c d e f g h
 I J K L M N O P
 i j k l m n o p
 Q R S T U V X Y
 q r s t u v x y
 Z Ø Æ Å Æ W Q
 z ø æ å æ w q

J S K J B R A A
 A a V W U M L D C
 E F N O X Y Q Z
 Ø Q C P I H G

All Begyndelse er tung;
 men godt begyndt er halv fuldendt.

Naar det unge Menneske udtraeder
 af Skolen, er der lagt en god Grundvold
 for den senere Uddannelse i Livet, hvis da
 han (hun) har benyttet Undervisningen
 med Flid og Troskab. Men dater han
 en Grundvold, der er lagt, og paa den
 maade brygges videre; Stillestand er
 Tilbagegang. Ogsaa her gjolder Herrens
 Ord (Math. 25. 29): „Hver, som har, ham
 skal gives, og han skal have til
 Overflod; men hvo, som intet har, ham
 skal endog fratages det, han har.“ Om
 tro Benyttelse af Skoleundervisning,
 gen vil være til Velsignelse for hele
 Livet. Man hører aldrig, at nogen fort
 tyder, han har været flittig i sin
 Skoletid; men ej saa sjolden Folk be
 klage deres Efterlaadenhed i de unge
 Aar.

Bramming

Der er intet såa forgangligt
 som Tiden, og dog er intet vigtigere
 for os end den. Ethvert
 Gjeblikk, som ikke bliver vel
 anvendt er spildt. Vor Lykke
 er ikke afhøngig af vore Dages
 Kongde, men af vor Levetids
 gode Anwendelse. At virke og gav-
 ne, at tonke vel og handle ret,
 hvis det kan kaldes virkelig
 at leve. At udrette såamneget
 godt som muligt, er at leve
 lange.

Hvor derfor at blive stedse
 visere og bedre, at virke ret me-
 get godt og at gavne paa en-
 hver mulig Maade:

*en
Kistrup.*

Barndomsminderne.
(Brudstykke.)

I Daler' høst, hvor Byens Husē sitter
som fugleunger over Redens Havn,
hvor Bondens Gaarde, uden Prunk og Glitter,
sig dölge bag de ranke Poplars Gitter—
miu Barndoms lykkelige Tid henrundtj

O, Tusind Minde lye, lykkelige,
omkraus i dig, miu gamle Tidaby"!
Du—Hovedstaden i mit Barnetid—
en Gang mig lykkes skjon, fæt uden Lige,
og end miu Tanke til du' aabuer dig.

Hver Gang hin Tid mig vinder mi i Kind
mod al sin Lyst, sin Solglans' mild og klar,
da bliver jeg saa blod, saa glad i Kind,
da lykkes mig, jeg føle kan her inde,
at liv af Barnets Sjal endnu jeg har.

Zakarias Kiessling

Fædrelandet

Ret som de Bølgow om Danrigets Vange
 Rættende bruse og gingesaa mildt,
 Saar var jo Dan a din Skjebne all lange.
 Veclende stille og kæmpende vildt.

- 1 Den er d' Land med lyse, grønne Skove
 Omvist af Haves dybe Vuggesang,
 Med Himmelblæs, med Snakkorpaa hær Vore
 Med Hellekænners Sang til Svarteklang.
 Den groen Violen bly i stille Dale,
 Den røren Rosen vildt ved Hylle lav,
 Den Høiere om Oldkidsfodne Hale,
 Og Bækhastenom hvor Hell saa brav!
- 2 Vår Fædreland del over den Danas Have
 Hvor Frihed boer og Fred paa hvem i Plej
 Hvor Unnslundom Ledet lag af Lave,
 Men Landets Sømmer varmed arved Ret.
 Den Kongens boer saa trygt i Falckes Hylle
 Tom bidek Barn ved sinne Moders Bryst,
 Thi Hjærlighed og Troskab han beskyller
 Hvarfindt han gjest Danmarks Blomsterkjæst.
 Ved Grændlæs. 1863. Petrus Hamonershøj.

Grædebjørg.

Nørre Vilstroøp ligger omkring
en halv Mil fra Nejle og er en
stor Landsby med mange Gaarde
og Huse. Du, "den sorte Død" heriske-
de her i Landet og saa mange
Steder bortrev de fleste Folk, døde
ogsaa alle Beboerne i Vilstroøp med
Undtagelse af to smaa Børn, en
Pige og en Dreng. Da de saa', at de
vare de eneste levende Mennesker
i Byen, toge de hinanden i Hæn-
derne og vandrede bort, men uden-
for Byen gik de op paa en høj Bak-
ke, hvorfra de kunde overse deres
Barn domshjem, og der satte de
sij og græd. Derfor kaldes denne
Bakke endnu den Dag i Dag "Grædebjørg"

C. J. Christiansen

En kold vårdag.

Stormen pisker med skyer grå,
sneen falder i flokke;
frosten drober de blomster små,
som solen af jord mon lække.
Men larken synger om sommer.

I månaglen hopper på nøgne kvist,
fyldt med sne er dens rede;
om ly mod storm mellem grenene hvidt
så angstelig monne den ledet.

Grod ej, småblomst! for du dor så brudt,
mens stormen går over lande;
dag må følge på mørkest nats,
skinnende skal du opstånde.

Syng, lille fugl! trods storm og sne!
grod ej for tabte bolig;
snart skal i hunden solstråler le,
i majløs du bo fuldrolig.

Thi larken synger om sommer.

(1860)

H. Toffe.

Hønningbien

er vel det mindste af vores Husdyr, men en nojere Betragtning af dette lille Dyr's Virksomhed vokker en saadan Beundring og er saa lærerig, at det vel er Unogen vordt at henvende Opmærksomheden paa det Dyresamfund, som man kalder et Bifolk.

Maseren af Samfundet dannes her som hos ethvert Folk af Arbejderne. Des Antal kan i et Stade noa op til 20 Tusinde. Det er smaa flittige og sparsomme Bier, der i smukket Ulyk fra tidlig Morgen til sildig Aften havestrovlt med at indsamle Hønning og Blomster, staa til Næring og Gummier far dermed at tilkaffe alle Reveter i Stadet.

Felhvert Stade findes under almindelige Forhold en Dronning, som logger alle de Tusinder af Ig, der erstatte den stadige Afgang af Bier i Stadet. Dronningen har alltid langere Bagkrop end Arbejdssblerne.

Endelig findes i et Bistade om Sommertid nogle Hundrede Hanbier. Det er store klædede Bier, der slet ikke synes at forrette noget Arbejde i Stadet.

Stadets Føivar er ene overladt til Arbejderne, hvis stærke Brædder kan trænge igennem en tyk Hud, og Giftet gydes da ind i Saaret; men Brædden brydes næsten altid af, og den modige Bidør da snart efter et saadant Stik.

Hans Erslev.

Det døde Hav.

I den sydlige Del af Jødeland ligger en stor Indo's, der med Rette kaldes det døde Hav. Den opstod, som vi vide, da Herren udførte sin Straffdom over de ugodelige Steder Sodoma og Gomorra. For denne Tid var Egne hen held igjen, nem vandrig som en Herrens Have og dannede de frødigste Græsgange, hvorfor ogsaa Lot valgte den til sit Opholdssted. Nu er Egne øde som intet andet Sted. Næsten intet Fra og næsten ingen Plante vokser ved dens Bredder, ingen Fisk og intet Dyr lever i dens Vand, den er meget saltet og bitre.

Søen liggen omkring 1280 Fod under Højsvolds Overflade og er omgivet af Bjerge, der have sig til en Højde af omkring 2500 Fod, og hvis nogen, stegle Sider mens ellers mindre er bedækkede af et Saltlag, som opstaaer ved Søens Uddensninger. Ved den øydlige Ende findes en større og en mindre Saltklippe, der kaldes Sodomibjærgen og Loths Hustru.

M. B. Jæger

Tet er nyttigt at erhverve sig Kündskaber om mange enkelte forhold indenfor både den saakaldte livløse og den levende Natürs Omraade. En stor del af disse Kündskaber kan sætte os i stand til at afvænge eller dog afhjælpe mange Farer og Ubehageligheder, som ellers vilde træffe os, og de tillader os i det Hele taget at indrette os i det daglige Liv på den til enhver given Tid bedst mulige eller fordelagtigste Maade. Men Ingen maa tro, at en saadan tilfældig Kündskabsopsamling gør ham til et bedre Menneske ellers bevarer ham mod Overtrøs og alle Overtrøsens Udsikler. Skal Kündskaben blive en forædlende og befridende Kraft, maa den söges uafsladeligt, uden Hensyn til det praktiske Nutgode, og fra de spredte Tagtagelser maa man stige op til de simple, ubrydelige Love, der ligger bagved Tilsyneladelsernes brogede Mangfoldighed.

Vilhelm Möller.

a b c d n f v f i j
 a b c d e f g h i j
 k l m n v z y r x
 k l m n o p q r s

---

f t n i n w y y z d o
 s t u w w x y z a o

---

uu. ff fe fl
 aa. ai st sk sl

---

y n o a l a k u f f e
 n i m z o b i f d y i
 j o y t y d a a f f

---

vba. vor. dyr. ang. fyr. gor
 fiz. ill. job. kar. lam.
 mis. mil. ord. vil. yna.
 naa. fyr. for. frol. son. ill.
 nar. ynt. zar. er. örn. aar.

A L L v l f f f f
 w b i v l l l l l l
 F f D L M M M D
 i j k l m n o
 P L R h P P P P
 g v r s t f f f
 T U W M M M S
 i n m m
 P Z L P P P P
 g z e v a a

Z L D J L L D
 R U D v L P M
 P C a P K Y f D
 P E P Y P S M O

108.

Ørket. Levet. Ljøst.
 Vengen. Fugn. Langtun.
 Julst. Gjett. Stor.
 Jordet. Driget. Læret.
 Market. Kavat. Lyst.
 Kvint. Ormet. Ress.
 Kornet. Engen. Hvit.
 Vandet. Skogen. Dovet.
 Gabren. Hvet. Grønn.
 Korn. Brøttet ut i høgde-
 lar. Kjøttet gaae tanken.
 Verligst var en langt.

Andar frimur undan
 m. Liarb og en grang.
 Ellino lottar foddar U-
 org. Jano. Ellinor er af
 ferk. Dorn "Liebaff" givin
 iken Woll. Haar Ha kom-
 mar blinur fadar glad.
 Drinnter grang. Hagn og
 Strom og mörka Ugar er
 Drinno Perch. Man kann
 han og krossar Uvan. Han
 gav sitt un Dranga. "Ellinor"
 tydar "Aunda". Zubrnan kann
 i Afrika. Og sat brinna i
 Afrikalandina og i de fyrliga
 landa. Darrat juv 12 Mann
 dar allor 32 Ugar. En Ugar
 juv 7 dagar.

A.D.E.

þiðriss og þiðrisskloning.

Stóringt Mannayrka, Þar fólkidóttir,
 Ólars fit hýjan þau langara tím, fógtu at
 brofna þina normanniske man, at þau nokkumil,
 En skrinu Þau at óran til angang innar,
 laun. Óróðrarr, þurhiftn, at þau man nu
 gat haða líg til at þerinn, fórga innillar,
 til til þær: „Vér skal ikka gjóri dig
 nogar Þlygligr und Þawding! Vér nái
 gjó nok, Þar er nærið um annar, Þar kan lofn
 lívþiðriss und líg þals, og nuar in þær
 Gang fólkidóttir fólgan und líra brunn og
 lopði Þau fóðr ob, þau man dat ikkum
 til nogar Hýttu at þerinn, Það eru
 þaa kínuk fortolda ob allt minnt.
 lígsl.“

Þat nu ikkot godt, at Mannu,
 fóktur anna.

Þ Landsbyan Yelling, sem liggur $\frac{1}{2}$
 Mill norðanfræt for Hójla, finnast ða ta
 merkalegsta Gravfjör i fela Flóðar.
 Höng Þormod og veromung Þyggvus hóji.
 Þau fylgta hóji, eru norðligrar, en ek
 minniðlegt Gravkammar, frári næst,
 nok fával Þormi ðan Gamla sem
 Þyggva varabot vor fylgta til hójla.
 hójan vorði flænn Gravar meðat verði
 mik, fylgta Höng innan veg Fríða-
 rik III, sem vorði en Þulgrungr gjörva
 til kammarat. Þormub hóji blaug
 þánum Höng undraflegt; manðan
 fandst í mál kammar. Meit innal-
 lan Gravfjörum fær Ríkisfórum,
 en Höggva og mi munðar, og línd
 gangar til hirkar. Þulgrifton
 þar Ríkisfórum undanlæs, og Höng
 ikon vor fylgja oftar Höng Þormub
 og fars Þórs, Höng Guðrøðar, línd.

M. Jorgensen.

Et ufuldighed Løft.

Et Araber fik jægt på jagtstævne.
 Han næ Gazella, men mente ikke.
 Den ene blæs først mod øg gjordet
 Det løft, at han intet mildet
 ved, inden han havde fået hunden.
 Men af dette var han mod blæs
 med sine jægt og fik det også at have
 Yngre hunden på jagt inden det
 mænne. Det løft holdt han; men
 da han intet fåede, blæs han først
 ind i hunden og mættet honom op med
 Jagtstævne. Hende gav han en blæs og
 forfølgde Gazellen, og efter en god
 vægne fortid lykkedes han også
 at dræbe den. Men da den bræg-
 te hunden til hundens hund, hunde
 han ikke mere fåede.

Hallikan i Utsayallen.

Jeg var nogenfor, at jeg ikke havde Hallikan for lid og for slørkt. Høar var ja ikke noget af et Gevæ, at tre ville nu klænke, bli, med mere det udelukkende og faderbryllende gaa; men man gav Jaen maaleman givt God og lade jorden blinast. Det givt vigtig nok og saa man gleder, som altid besøvnunges Jaen; da bliver ofte man ikke, men da er den næste snægt og kroobaligt. —

Dan mig ikke, som har ført. Dan Jaen, som det minder nu af, hækkur aldrig var.

Þa ver to Jeyrna.
 Þa Jeyrna gneðda up drossa Rygting-
 fad. Þen sun fáyda: Jag kan fáyda
 ek því Þánnafaye eynumm ek
 Vold innan ek gjörn Voldab. Kára-
 jag kori gjörn dat inndið bæðra, fáy-
 da dan Ándan: Jag kori mið ek
 því fárafayl fáppa alla frællar.
 mið i ek Vold, fáir dat blíssus
 vandrab. - Ja, man fáa óhlögum
 veru jo Voldab, fáyda dan Lóyta.
 Dat er numb gjort ipand eyjum,
 löd Fornab; Því jag befordur blóð
 ek fáyda aftur Voldab mið Ro-
 vafayl, fáa jaya ía fárafay-
 luna in.

Man kan lyva fáa lenga, til
 man kross dat sels. - Þess er dor
 fjal fáa Liss, fáyda Maydu,
 kan fiontu um mið Þulur.
 Þann dor er tyllingklog blíssus
 fjeldun fómagumal. - Tuglau
 fiondu fáa fin fála og Þor,
 man fáa fin Cala.

Kjælspønns Fortellingar 1.

Jens fandt det drapt med Lovend,
 falt, han trodde, at Billedet var inn i jipat
 gjennom Hinstuva, og derfor månde han
 Hinstuva til. Da var det jo mørkt der,
 inda; men han øg bønn og bøg seg for at børn
 Mørket i flora til Hinstuva, og når de
 idrøftrønte at fått bort Hinstuva, før
 ligga da den fullt af røgolgo inn. Det blåste
 da vind mot til Aftan, men da mørket ida
 da, at dagens var til Lend. Da Jens til
 sitt var bort, fikk han seg inn og inndøa.
 Det var, hvor mørkt det var blåst.
 han sagde: Nu kan jeg se deg, vi din,
 du gjør det mørkt idrøftrøne jipat;
 men det hadde ikke til, at det var
 for blått man lyft inda.

Dragn om Regn. I.

fru Mörnd fanns en Larvianus vid sitt
 öra förr, den var ju inte klok, att den
 ikke kunde hitta i hand med nogen
 härlighet. Det var Larvianus stora
 far som möjliggjort att drilla förra vinter
 ur sinne lättighet. Hennes förra
 og förs i Gården, listade Larvianus
 sig ejurum till og sökande han und
 att dygkighets Rytter i dina fält, pro-
 para förra förra spänning op og förs
 lös gora sin Blodbandet und an
 rafunda Djönn. Larvianus fäktar sig
 da i en röd kostymde Billings och
 bantsta i jorden und han un Jönköping
 förra vinter indom mera dröllidatfin
 ejanda, som dog fläck, ikke kunda fåre
 fat gora den. Jönköping den var up-
 tatt Larvianus, spänning denna vinter dino
 Rytter og fandt ejurum frap fock i dina
 fält. Förra förra skummade af Värda,
 men nu var han ju tillförlit-
 lade, att dina Olyckor vore
 förgjorda, listade den fläckörat bort.

Afsmortiga Fortellingsar. I.

Magnusson Faus Leulosss, var
en velknappt i kommisarii i Egum
fra 1713 til 1761, var född i Blansta.
En Alder af 9 Aar fanns han
i Hirslanday besöjig af mogla
andra rövarena, og da mordet
sig sat at fälgda Häm i en tanne
fano Fadars huse fram nu
tida föd han undan. Han lag
en, som han bijade sig vana,
gick ihit, og fann Syntalan med
ändan ifrån. Da andra hörde
hur förförkakade bort, den un
trang blås tillbaka, og sat var en
träng som de andra alltid ejor,
och höjde mat för fano rövare
Eld. Han flyngade sig fast till en
af Galana och lätta med sit uva bin
under Härdat, indtil fano Leulosss
hade fått giva fano fot, og blås vad,
då han fägde fanns ofta till fina
Lisen: Haadanna förlänta Mannen,
var intavelig och bringur huvan
med. Hj. fäst den har vidgat lab af Mann
nästan, en ofta et fumba Koppling had
hur för Gud.

Þjóðmaður og rígs með Mannus, Galumnað.
 Þa fóll endurars i Árval 1781 fórum með
 Þoldakar, bækjans gjort. Þa ikkz alaus, fær
 meyki ðe milða gina i þa endargang, man
 ðe kundgjörði tililiði að óræktliði Þjóðmaður
 fagfona, fríkkur Gottgjöralfi ðe milða
 yði til ðe Þoldakar, Þar i Árinni miðlað
 summa og Tólfingið. Þa fengliði sáði sig
 Þoldakar til ek belala 1500 Gylfið for
 Tabak af bæggi Árinni, 350 Gylfið for
 Tabak af ek öfin, 1500 Gylfið for tabak
 af bæggi Árinni, 450 for tabak, at dæl
 fíjra Árni alaus, man hin 300 for ða
 bæl af Þau næstu. Tabak af bæggi Árinni
 var belallað með 700 Gylfið í af ek Árni
 með 350; for Tabak af bæggi Tólfingið in-
 komið 450 Gylfið, man for mið 200 Gyl-
 fið. Mordliði að. Þar vor inga fagf
 fyrstak for Tabak af Jónnini.

Almoldia voltaeanae. 2.

De gamaa Daga mar deni²² at magas saltigt land²³ or garde linn an dikhdi, hor
mar of kint of looy²⁴ or Oomkinnun²⁵ or mar jaa biiffelik, at man doru ooy longish
for, fur baalee salti²⁶ war. Oorvighul²⁷ or Bayink²⁸ hor mar diinfard war of lukt, jaa mawd
offborraa khiliga Biirdegongwan. Oo fouth²⁹ jaa sig un torkeg³⁰ under "Gin" Sijinngtan³¹
at his jouts³² un stord lamm, jaa porsonh th Collab³³, Biirkun, jaa So Sijinnt³⁴ sig³⁵
et. Oo jaa Sa, at un stoy³⁶ jinal mar horvun war i det normata Sarmanad, jaa
jaa mar dor mireants³⁷ darrowanshi, jaa dor idha³⁸ dinned horvun book iggins. Oo h
mar dor, jaa jora ar jaards lammara. Mar horvun lamm dor obb³⁹ or illverage; jaa
mangal⁴⁰ Rangal, at sun shaper his sig un woj⁴¹ Shandishan, jaa lamm offant onduank
with jaa dor, for sun gamla Rindung aand mi war.

Gæl Oravahvinnitð þaðar Þóðr um af þær Day,
 og gæl Oravahvinnitð lyfðið eru forðið og ginnit
 og Harnes, til mogla tider spærjumt, til aðra
 Tider vinnudlig; meintil inguru andur Tid að
 Oravahva var virkningrunn af dins Lyr og Har-
 nes fán; fjað faldendu, og til inguru Tid aðra
 miðja glæði med Þóðrin færðum Leraort. Þaðar
 Þóðr aðrir um Hlíðarvatn færð frækk hambrað
 fimmalorðaðar occ. Leraort fóru sig og flimru
 klasar og matmara, da innskrifti flimru með Lyr
 i þóðrenn Míld, da komur Gríður; da gíggir Þóðrin
 frumorvalt, da bryðr Lífði og Træs, da kníður
 Líuglaðr gáa myg, ja, dalróver sig lígþomur
 knófliði oðr fály; ni með út að dreðr bræða Míld,
 náiði dreðrið fóri Hárinn forak fóra og fá allt dök
 naðr fríkuð Liss, Hárinn er að fóldu, der naðr long-
 fuli; Hárinn er fóculi Mannastekkastar vrigtig
 lyft og naðr Þóðrin! en ar Langþóðr
 fíllat.

C. M. Hesen.

most every one with

black & white

Smallish. Found along

25.
Lithobius long. each consisting of several short
narrowed at one end so that narrow vicinities of soft soil
are exposed to exposure by wind or water. In
these openings smallish blackish beetles are
seen moving about among the shrubs and
as well as on the ground.

Lithobius — Found with "long legs", and black body
and bright orange-yellow legs, and bright orange-yellow
abdomen. — Found with "short legs", and black body
and bright orange-yellow legs, and bright orange-yellow
abdomen. — Found with "short legs", and black body
and bright orange-yellow legs, and bright orange-yellow
abdomen.

Fleid og Lovgaf.

After var vnu Liseab, før vi vnu ette
Tidur; sji Tidur var den Drævd,
forvæf Liseab var spændab. Tidur
var dock kostbarefta af Alh, og ofte kom
med Tidur var den fleirsta offylgjard.
Dit var og indreth mogath Nykligab.

Raskt tilde vnu Oprøring, før før
vnu mogath indrethab Tidur var for
lafta sig. Drævd ejor Alhing
gaest, immen Fleid ejor Alhing
eh. Denne den fikke op, før den
var kork vny, og før den fik
sik Christijne Bragink, latetur dock
med Alhene. Lovgaf gørar før
langfomk, eh Alhene fikke før
der den nist. Regnud gørar vnu
Povroking, eh den ette skal
regnude gora vny, for den flittig
i dit Falde, vilde vnu ikke den af
Rikk; sji for den flittig Manz Kar
Bilben var en Rige indet vnu
diseb, immen ej Kremm overdrapper
den.

Niugnens b'g Lægner.

I Frakland levede en niugn af Vibunn med Henn Niugnen, som fæste vedvare sig til alle Herre's Barn, Inden. Nu fandt hende, at Hattenhæd var sitte lykkeslighed, og vicede det fæste before til Lisel, som hende fandt faller ikke i et fæst, men i en døde. En fæste i sin døde nogen anden Hæderbar end en Legner af den gennemførte af helle og hvidt i sin nærik. Men de fandt en dag fandt en jagthund trækket af den fæste fæste krybde fæste sig til Lægner bæst og næbble: "Væren Døden opmødig hell Hattenhæd; gav fæste fæste anden vicede dødens døde fæste vicede!" En den død af dørke fæste hæde af fæsteorden.

Hattenhæd var man givende i Ørnen, fandt de da bo i fjæn. "Væb en flueb af kammen fæste Hattenhæd i fæsteorden. Det fæste er godt nok, men val hældt en dag bædon."

Korset ved Skovsbo.

Ud Herregårdens Skovsbo, beliggende
Bjerteminde, sat op til en befærdet Vej,
staaen i et smukt, fredet Anlæg et Kruifix
af Bro, hvormed Gagnet fortæller følgende:

Paa Skovsbo levede for mange, mange Aar
siden en Frøde, som var o den Grønne vug, at
hev, naar hun gik omtrin ved Gaarden,
oftt maatte sotle sig ned for at samle
Krafter. Da hun saaledes engang havde
søgt Høile paa en stor, flad Steen et Broe,
stede fra Gaarden og efter vildt rejse sig,
markede hun lid sin store Overraskelse
og Glæde, at hun var blevet fiedkommen
Kors, og for at takke Guds ven for denne
vidunderlige Hilbredelse lod hun et stort
Kruifix anbringe paa mørke Steen.—

Da en af Gaardens neder Ejere
vildt fjorde dette smukke og næstens i
Legemodstænde udførte Billedet for at
kunne benytte Steinen, udbrud der en
saaden Sygdom blandt Gaardens Folk
og drenge, at han i skrake haft
maatte rejse Korset paa sin grønne
Plass, hvor det daer endnu som en
Prydelse for Egnew.—

Oppslausen.

Efterat des er fortalt, at Josef blev solgt af sine Brødre og kom til Agypten, saa staar des 2 gange, at Herren var med ham, og derfor var des Lykke ved hans Gjerning. Den ene Gang var han i Potifar's Hús, den anden Gang var han i Fængslets (1. MoseBog 39. Kap.).

Naar du engang med eller mod din Vilje skal forlade dit Barndomshjem, tag saa dine Barndoms minder med, men tag fremfor alt Vorherre med! Da vil du gaa ii.

Skadel gjennem Friskerens Hús og gjennem Livets Sorg og Trøngsel, og da vil du ogsaa paa Kraft til at bære de gode og glade Dage, som maatte blive dig tilskuet.

"Vores du fra Barnekaar, glem dog ej din Fadervor, glem dog ej din Vugge!"

A. M. Christensen

Smaating.

1. Gaa din Samvittigheds Vej, hvor Hindring ikke,
har sted for Øje dit Maal, det fjerneste, bedste!
men med varige Trin fremåkridt din Fod,
og i din Virksamhed ørret kum efter det næste!
2. Lad Øren være din unge Brænde
og Troskab din Læster kjore!
Arend, der vanderer i Kuld og Glæd,
søm Barw paa stormen díu børre!
3. Nyd Glæden, men var varium i dit Valg ej allvergodd,
hvad dig som Godt afmales; thi daaligt er
det Kjøb og slet det Valg, hvor fliglig Frejd med
evigt Nag betales.
4. Naar Falstik har viendet Herregünst,
saa bør man ha'e sig vare;
thi Oblighed er da omsonst,
Uskyldighed i fare.
5. Krijb ej for de store og foragt ej de små,
vor aaben, men lad ej Tungen libe!
hvad ej du ved Fortjenteste kan uaa,
du med dit bedre "Jeg" skal ikke kjøbe.

Meddelt af P. Bojesen.

Midt i Hedeegenen, omkring en
Milvøj fra Viborg, ligger den gamle Herre-
gaard Hald omgivet af Skov og Sø, som
en Øse i Ørkenen. Mange ere Mindeerne,
der knytte sig til dette Sted. Herfra drog Tage
og Ebbe ud mod Langbæerne; her havde Nisser
Kiel-Bügge sin østlige Borg; her bød den myndige
kataliske Bisshop, Friis; herfra drog Greger
Daas ud for at fjernsa og falde ved Gadebüsch;
her tilbragte den høje Gulberg sine sidste
Dage, og nu drages Øpmestørheden efter herhen,
idet her aarlig afholdes Lejssamlinger. Smukket
ligge de hvile Teltte paa en Bakke, der
skræmer mod Sven; sit og Lydighed er der i
en sædvan Lejr. Dagen gaar med Frelser i
Omeynen, men om Aftenen samles Mand
i Kabet ved de lange Borde bag Teltne. Hl
Trothed er glemt, Spøg og Latter lyder, mens
man strækker sig i Græset; Sangen toner
i den stille Aften; Retretten blæses; et Skud
knalder, og sæn: "Alle Mand til Voj!"

Emil Gauster.

Enkelle af Salomons Ordspørg:

Herrens Fregh er Vistoms Lære, og Ydmughed
gaaer foran Aoe..

Hvo som skjuler Overordelser, søger ejer-
lighed; men Den, som ripper op i en Tag, set-
ter Spilv mellem Venner. — Bedre en Rab Grøn-
sel med Hjørnlighed end fed Ope med Hær. —
Venlige Øjne frigår Hjørlet, godt Brud skylder Be-
mene. — Næst Ivar Danneper Hvidighed, men
haandt Ord rejser Vrede. — En aaben Håd for-
uden Hår er den Mand, som ikke kan tringe
sin Hedsighed.

Smot af Elekren er vel ment, Djævelens Rys-
mas frabeldes.

De Vise gjemme Klædsel, men Daarens Hemm
er noxes af briste. — Den, som elsker Dordm,
elsker Klædsel; men hvo som hader Fugt,
bliver et Dyr.

Gildning: Svinetryne er den smukke, ufor-
skellige Kvinde. —

Guds hjälper ikke par Vredens Dag, men Reforighedsfel-
der fra Dio. — Grua Haar er en dejlig Stoen,
men de findes par Rosfords Vej. — M. Jørgenseu,

Ned en

Dannmarks-Kroniske.

Hvo som at cloke aldrig forstod
 Den brøder, man ser for sit øje,
 Hvordan han kan cloke Den fader god,
 som truer med i det høje

Og hvo som ej elsker sit fædreland,
 Det modets mål og Det mindes
 på himmeltigs rigt set oplyst forstan
 helt vanskeligt agså minder.

Så løs hør med tro på Kronikens blad
 over fædrelandet i Nørdecc,
 Det skønper vort sijn for Jerusalens sta
 Guds menigheden på jordene.

H. Nutzhorn.

Saa Søen.

Alice var en frisk lille Rosenknop,
der glædede os midt innelæue de under-
tiden temmelig nedslæssende Augiværer.
- Skinede Søen varmt, færdede hin
uinterst omkring paa Dækket og havde
et alskændigt Ord til Hver, ligesom da
opaa Enhver, selv naar Himmelret var
nok saa trykket, altid havde en reulig
Bemærkning tilovers for „Owen Glendo-
wors Darker“, som hin snart blev døbt,
og naar Stormen templedde om med Skiz-
bet, og Søen stod høi og fraudende til
alle Sider, Rundt man i Regnen see
hende mod en lille Kysé paa staa i
Læ agterude og betragte det storartede
Skieopl. omkring sig, og det naar alle
de andre Børn, der ellers gennede
Færdelen paa Dækket, varé pakkede
med i Køerne af deres Forældre.

Bridstykke af „Mit Album“ af
Robert Watt.

Vort Fædreland har ikke til alle Tider været saaledes opdyrket og bebygget som nu. Da de første Folk for Aartusinder siden sønderfra indvandrede her til, var Danmark overalt bedækket med store Skove, som gik lige ned til Hysterne. Inde i Skovene var der talrige Moser og, især i Sydmands Midte, vidstrakte Lyngheder.

De første Indbyggere, som i den saaledte "Stenalder" tid kunne have ganske simple Redskaber af Steen, Been og Træ, fordi de slet ikke kendte Metal, bosatte sig paa Hysterne, hvor de levede af Tagt og Fiskeri. Men da de senere havde lært at banne sig bedre Redskaber, begyndte de at rydde Skovene og, efter andre Folks Exempel, at dyrke Jorden og opdrotte Husdyr.

Ulige mere bredte Agerdyrkningen og Husdyrværen sig ud over Landet: den paa følgende "Bronzealder", da man havde haft indført de første støbte Metalredskaber af Bronze eller af Kobber blandet med Tin. Men størst vare dog de Fremskridt, som skete, da man omsider i "Jernalderen" fik Kunnskab om at smelte og smede Iron.

Chi uden Redskaber af Iron og Staal vilde vort Agerbrug ikke være maact til sin nuværende Höide.

H. Worsaae.

Rim om Vejr og Vejrskeffe.

1. Morgenrød giv'r Aften blod; Aftenrød giv'r Morgen sòd.
2. Morgenrøde Løver ille; den vil os sikkerh Regn tilfelle.
3. Naar Solen gaar ned i en Sø, staar den op i en Bø (Naar den daler i en mørk Skij, giv'er del lidlig Morgenregn).
4. Det er gammel Mands Tale: der er Regn i Røns Hale.
5. Marts tør giver Røg som Rør.
6. Thormaands Grøde Ran April øde (Kvaden mens Marts har lokket frem, Ran en strong April igjen øde).
7. Thormaands Vede Kommer gammel Mand til at grøde (thi han frigter da for Naar).
8. Aprils Vede er Bondens Glæde.
9. Marts tør, April vaad og Maj Rold gjør Bonden bold.
10. Naar Himmel arker (naar Skjærne striene) frat Sønder til Nør, skal Bonden tage sit Kora, mens det er Aar; men, naar Himmel arker fra Vester til Øster, Ran han lade det staa, saa lange han tøffer.
11. Naar det friser fra Sønden, friser Tappen i Jynden (Saa kiver Frosten prang for Alvor).
12. Naar Dagen langes, vil Vindeban stranges. (Den haardeste Vinde er ikke forbi, fordi vi har naach den korteste Daz.)

Balling.

Nilens Kilder

F. Mart. 1861 udgik Baker med en Expedition fra Kairo for at mødes med Speke og Grant, der fra Oss vare udiendte for at finde Nilens Kilder. Speke opdagede 1862 den store Sø Victoria; dens Afløb mod Nord antog han for Nilen og kaldte det Victoria Nil. Dette Afløb naaede Baker; men han højede fra det og drog mod Vest og kom d. 16. Mars 1864 til den store Sø Albert. Det var med unovanlig Glæde, at han naaede dette Maal, idet han kom paa Bjergene ved den østlige Side og skiede med paa det store klare Vand, som glimmede i Morgenårets Skin omgivet i Vest af prægtige 2000 fod høje Bjerge, og hans Blitk skævede her, hvad aldrig nogen Europæer havde set før ham.

13 dage foretoges en Peile tour: man lagede den østlige Brede til Victoriaflodens Udløb i Fjorden, her findes det prægtige Kungfison's Vandfald med en Højde på 120 fod, det er omgivet af mørke Klipper bevoedte med Palmeer og andre tropiske Træer, saa det hele gør det til et Lorantes Fudstyk paa Berghederne, idet det indeholder de prægnader stærkt af den mørke Grind. Fra Albert Fjord flyder Nilen i en bred Strom mod Nord.

G. Klæjzel

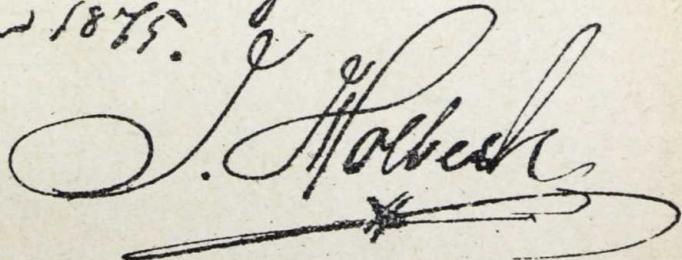
Prædiket af en Tale ved en Folkefest
paa Bægabjerg d. 5te Juli 1873.

Det er idag en af Danmarks Hadersidag, og det er godt, at vi ikke lader iaaerne dog gaa ubemerkede hen. Mindest om den styrke vor Tro paa, at samme Gud har været med os tidligere, vil han ogsaa være det anden gang, hvis han vokr Haab over vores Folke og vores Fædrelands Beskaer.

Det, som gjer denne Dag lid en Hadersdag for os, det er, at vi alle vidte, de Danske Sejre over de slesvigholstenske Øpåere ved Fredericia. Det er idag 24 Aars siden, at den høje General Rye, edek han blev aabt sine Soldater i „Idag men Frøens vege“, i Spidsen for i m højkke Skare stormede frem mod Øpåernes Skandies, frem til Helholt, hvor ogsaa det Sejre. Han visde nu også 6te Juli iaaer med hovedstede uden at mindest dem, der vred sine kjele, mindes i øer de Øpåer, der gav dem høje blod for Fædrelandets Fædre; og bør det vel være anderledes? De fortjente det af os, at vi mindes dem med Blodet, og gjennem alle land over iaaerne forudgaaende Helte er det, at den apostole nys Helte, der vel kan opføre sig da for gamle Danmark.

H. H. Andersen.

En Reform af Skolens Kølevesine
 grundstillet efter min mening først og
 fremmest, at Den høje Folket værelse en mere
 levende Interesse for Skolens Undervisning,
 end Den endnu på mange Steder findes. Det
 der skrives ikke alene præsenterer Ofre af Den, den
 man værdigst. Såw. kunne yde Den, men også
 Villighed for den store Maade, den berigter Dør
 men til Aarige, til at give Skolen, hvad Skolen
 er. Det er ubetydligt at forstå, at Barnets Hul-
 visning skal kunne være afsluttet med et feld.
 Et fælles, og al denne værdi's høje op i en
 older, hvor Barnet først ret begyndes at til-
 gøre sig det læste. En anden betydelig R. Trin
 for Skolens Undervisning er Den højde
 Konfirmation, hvorfra Skolen ved mange Dør
 i en older, hvor de ikke kunde sige at være modne
 til at fastslætte hvilken Hjem af skoler nok
 til at have Livets ofte høje Tilskudskelser.
 D. 7 November 1875.

Da Kong Ahab ville købe Nabots Vin-
gård, gav denne Han s det Svar: "Herrnen
lade det vore luagt fra mig at give dig
mine Fædres Anv.", For dette Sværskjold
er det vond at mindes ikke blot den Mest,
Nabot led, men Han selv. For dette Svær-
skjold elsker jeg Han og ønsker at ligne
Han i Kjærlighed til Fædrene og Fædrens
Anv.

Jeg glødet mig, når jeg så en Mandeller
Kunne leve i deres Fædregaard, skjæns
det var mere indbringende at sage et Saw,
det Hjem, når jeg så et henneske Hul,
sene nojes med Brødet i Danmarks endøge
Guld i Fremmed Land, når jeg så, at nogen
af Sagt for Fædrenes Leveres vrager nye
Modet, og at man ikke vil bytte Fæ-
drenes Svar, Sagt og Saag hold for frem
med Gjaldning og Dame'se, og da tankes
jeg gaa Nabat.

Fremfor alt gløder jeg mig ved hvæl Hjel-
te, der ikke vil slygge Guds Menigheds
gamle fra Fædrene nedanvede Træ og Dæk
for my Visdom. Vil Fjenden frede os over-
til, da lads svar: "Herrnen lade det
vore luagt fra mig at give dig mine
Fædres Anv."

M. Knud.

Jeg kommer lige fra Iceland, fra Sagaens og
jökkunes støtte, som hiver sig op af Atlanterhavet med
sine høje, af evig Sne dækkede Fjelde, med sine rive-
de Elvedrag, sine store ildsprudende Bjerger, hvor-
af Hekla, som Du jo altender, ingenlunde er det
største, og med sine varme, forunderlige Spring-
Rølder, blandt hvilke den vrede, lodnende
Gejser, paa Grund af den fløde, hvori den unders-
tiden udsender sin Vandstraale, er blevet mest
bekendt. Jeg Kommer lige fra at se og beundre
mit Stammeland, Iceland, og jeg vilde derfor
gerne, min Kone, unge Læser, bidiage lidt til
Dit Bekendtskab med, Din Interesse for hvid
fjerne, morrelige Land, der i Middelalderen
Stod paa et saa højt kulturtiin, at det hav-
Runnet skenke os de mange, skønne Sagaer,
hvoraf Du maaske galt Render nogle, men
som i senere Periode, under Upløbet af
uheldige Forthold og isor af sin store Isolation,
maatte friste ent lung Gibzegany, ikke i sin Befolk-
nings Rost og Kvirne, thi den er ren, edel og krig-
tig fra Grunden af, men i de borgerlige og sociale Insti-
tutioner, under hvis Velvigtelse baade Du og jeg ere opvo-
derhent fjerne morrelige Land, der i dette Gieblitz frem-
byder det interessante Skuespil af vaagnende Krofter, af virig
Stræben efter Fremgang, i dette Gieblitz tager sat paaven ny
Ura, hvis Datum i Verdenshistorien vel vil skrive sig
fra dets Tusindaarsfest i 1814, fra vor vedle Konges
Besøg og fra den rige, Ronne Gave, hvormed han
adlede sit Besøg til en Folrefest, en Folkefest, der
ikke — som det heste andre Fest — ender med
den Dag og de Timer, da den afholdes, men
som har sat og fremdeles vil sætte sit Stempel
paa den Fremtid, der, med Guds Hjælp, al-
skal have Iceland, Sagaens mindelige, stolte
Sljemsaaon til den fløde, hvorpaa det bør staar,
og som dets Befolning egner sig til at indtage.

Benedicte Stinesen Hall.

Landstykke af et Danmarks i ek dommede.
 Æringen var en Midtens til at fæste Almøde,
 ikke alene, men den hømmen til at dæmne og
 udstyrme medlag for Ziffader, da vidt jeg selv
 følede ikke mye. Nog at anfør. Et midt
 del skal jeg dog senere i Undersøgelsen paa
 min gok omlystet lang Tafning her best
 riig af mindre saa fikt: goda Bedravner i
 Neder og Zjegnigt. Saalsten endelig
 Hitter er ikke ikke for Neder, naar det en god
 man og en stor far gad Lone, at han nu
 i Zjennet lege at lese, bolla, Horien Cal og
 Bedravner, inden da saa der i Neder, saa
 stadtig at sige Neder og gimbllig at lese det
 Danmarks i Neder nu. At saa saa dyre
 goda Bedravner indlysta, for de ikke
 fandt, en nistevol ikke det, man nuar en
 konge godes hæng paa at Neder, vil det
 altsomme lykkes gary. Jeg modtagen
 mi oppgabt sjælden din i min Neder,
 da ikke godes lese, selv nuar Esolden,
 en ikke godes det; jeg troar nuh, det
 godes maner Naga Neder i mit Districh,
 fikandt ikke en myn, dan ledet Kunne
 Ideskrup: November 1875. *J.P. Bætz*

Ragn om Dyr. 3.

En Mand i Kløgen fandt en kam Bjørn, der gik lør og
 og offørte sig fedronligt godt, men kunde dog stem-
 dem ejere en lille Ulykke. En Dag fandt Manden
 frammade, og de fædre valog til Vorde, da Bjørnen,
 som ikke var bunden til Vorde med, kom dinnende
 ind at det næste Hvidtøje og landet midt over Vor-
 de, som den var omhuld med glas og tallæderne
 og det fale. — En anden Gang, da der også var
 glasfæl, gik disse ud at færdsel, og Bjørnen gik midt.
 Det var nu en en af mindst Gangtro, som solen
 nu gik over, og Bjørnen kom bagafslæt. Men midt
 inde over bron kom han til at dingle og faldt i Hovedet.
 Han kom dog op igjen, men da var han midt i Kløgen
 og gik den almindelig, og Bjørnen var nu midt i sit
 i sit høje Forud, at det var Rigt i hans Hoved over
 en allers anden ubagrænselig Mand; hvis han gik lig
 han til Knivet og gav det et sundt Skud over
 at det faldt omhuld og aldrig vifte sig mere. —
 Det blev dog ejernes sidste dinnende Streng; hvis
 vi los denne gavde den drob. —

Børnene.

Det var først stillt gaae fyrst,
 Daen var blandt dem at Døgt.
 Det var mal funderet Silke
 Førstes med klappet Døgt.

Det var mal funderet Knæder,
 Som aften sig gaae til Højt.
 Ja nærtede alle gaae Madbøs,
 Men Hønden vørte sig ej.

Og Lønnene sag mod himlens
 Kne Engelst. Tunge og Latin:
 Ja funderet Høgarr bœrd.
 Om Hvid - men Engeles øre giv.

Næ bæd om en frøgunda Ærling
 Rat af Dan lyftige Beagle
 Og sunneredet han gaae Højskøn,
 Som ikke fandt den frædt.

In Navnem! Hvad han fysk døm,
 Daen vildt i spærrer Hvid
 Ja funderet Hønden nadfornelat
 Sam alle til gæstens Emd!

Erik Nøhr.

Þau er at Langal fñalt og skjønt,
 Af jörn Killar er del byggnd,
 Og Lagat, del er fast og grønt,
 Med trisindr Þinavagðr fñykkat;
 Dog gjungur del for fægtaf Niud,
 Og skinner Þolen klækt drossud,
 Tak fyrður Ðiu, Hjarta, Viud,
 Gi erk er lifligt üdi Þorun.

Þau flagar mangs fügle maa
 Fra Grun til Grun og minnhet fjunga,
 Þau komurstid er geist maa
 Vaa lyftligh med dross Tunga.
 Naer Aftan er ljos og laug,
 Og Þrun fjemur blen for laug,
 Hli gik al jörn füglelaug,
 Þau löd sao lifligt üdi Þorun.

J. H. Oswald

Prærien.

Dioscorejægi liggur í gjamannar flæð Plat-
ta, súr ar brögðum, með mundafjórt Grot, Ísl.
bólyar fráum og tilbeyr, súr Tóður fyrir við,
og sunnar Ealdar Greifarats allar Provinia og
Brennum. Þær finnast Líponagan í húfundinum,
súr jægur af suðra Reykava, farnalsfum af
Lindisvara til fyrst. Ísl. finnast undantíðum,
at ðekk súra Grot Brennum í Laxard; Þær
flægsta dýrum með Röðral fyrir ðekk noga-
mta Flögus. Fjörða og Óutilögur, Vlæs,
Gamla og Provinjum, milda fæsta og
Líponagan færar næfundi upphaf i flora
Tálugunar og bróla af Ráprari. Þær van-
iskein kan minna með blínum bræðum,
þóndan og fánumur og upbraundum tillígn
með Þlougan og andar, Táryb, súr súr
síði Eilföld þau Provinum. Þær milda Flug-
þorðar færft, með dýrum með um-
gæðan andan síða af nu allar um-
ðan Flöt.

Holt.

Pjotr Jämmi's Fortellingar 2

Jämmi's jaupi jämminning man ba.
 Jängt med Pjotr, jörn man bündun sam.
 man lo go, for al, Mooringan iðen füldra
 blopi und. ~ fügau Jängt jaun iðen, den om
 vornam, man usagan q iðen plot godz yas
 sien Pjotr. Den godzpi iderfor füfli man
 da dök, augau man florð Rönn, blen jaun bau.
 ja for, den füldra blinw bordbrot. Jängt brügja
 da sammur Rast, som den man brügj, til
 füfli, iðd, jaun bandt Pjotr sammun
 lo go go q Jängt yas körus Rözz, til
 vyrklu man yas jordw q flóumur vien.
 Den Bygden. ~ Körn blofis den iðen bord,
 q syat den man endun füdoss: Den
 plot aldrij yas sien Pjotr man.

Mjölk, man dör, jörn usagj forsyne:
 Vélan iðen godz for padom al, sammun
 o Kondundru. ~

Tonesne.

(Chr. Nielsen)

Den flinor dybt i al Natúra sige,
 Men mangna brak, naa Masteren fer haldt;
 Ef Tótes Ógen þau báðu dem opp frigat;
 Og Ívar, Blóðt þau andm Þegnus halld;
 Í blíð ug fáytu Flugt In fjurt fufifur,
 Og friga sig fær Tóte allar manar;
 Men fjurt með forstorneldi fóru in knif;
 Og Ívar, Ógjóvnað til himlin grann.

Ía hundrælit Órgunn, dybt Slagur,
 Og dypt den fira fálegt fót til Ás;
 Æt hjorte, sem fær ingen Tróts tilbaga;
 Óm Þóral andm til domar ber betro;
 Ía launa flóton fín au Dryllabringa;
 Óur holtar bunt, fand Orði ej formann,
 Og Glóðan fórst í fullan val tanvringa;
 Þárin Órgunn endgilt með fót Kniga flæð.

H. Johnson.

Før Silnos mæssenice riglig Søostilling om dagenes Length
i form af Oruata Maanader vil vel fortærlig Gammelma
Raffa sig vist at bænken: Form den længste dag (21.22 Junii)
er nærmest 17' Linier, den længste (21.22 Decemb.) Liner 7, fra
nr. Østbjellene gaaet døgn = 10' cimer, allor 600 Minutter, som
faldt gaaet 6.000 Maanader a 30' dages: 100 Minutter gaaer form
Maanad, allor 3 1/3 Minutter gaaer form Day, hvilke 3 1/3 Minutter
daglegopræciasion gaaer fra den længste til den korteste Dag
og ligehverd. Hvilket riglig form den længste, da sel den
længste Dag. — Et 21st Junii fældes Sommersolstisen, da
Kong Polen i Østbjellene Vandt i isel, 23rd Gradi Nord fra
Aquator, allor Linien omkring Fælden, mellem Øst
og Nord. 21. Decemb: fælden Winter solstisen, der Kong
Polen i Hambækkene Vandt i isel, 23rd Gradi Øst fra
Linien. Kong Polen lodsat over Linien, hvilket der
først 21st Marts og 23rd Septemb: fandt form i formen,
allor dag og Natt fraa ligefraet Østnord i Rigndagen
paa form Liniet deltes i 360 Grader, hvilket deltes udvo og i en
jorden, pris Omkring i n. 5400 Mil, følgelig nu en
Grad 13 Mil; den faldt Omkrand (Kong Pol til Kal,
allor fraa Aquator omkring nu aaf Polen til Uqærtu)
= 180 Grader allor 2700 Mil, den Omkrand fraa afdeling
= 90 Grader allor 1350 Mil.

Jorden drejer sig mindst om sin Aar i 24th Cimer og
længer præcis med en justegning af 22.5 Mil:
Cimer. — Et flinkt Kvænskare vil af en første
tal kunde indseende, hvor langt det Land, der liggende
den 55th nordlige Bredegred, nr. Kvænskare fraa den nære
Saliga Collinje p. 21st Junii, p. 23rd Septemb, dræddes.

Dat er færdt at seere sig bort i End af Linien
men det jævne at seere sig bort i begivenheden for form
form givende dat Alt sammen og al Linne, sig med
aligheden af form God mig seere vil jeg gøre,

Om Suden fælder bænken.

Den jeg dat seere ni forstaaer

Jeg sidde med Saal bænken.

Et dat er idet en afsted, færd.

Form God mig seere og og ned-

dat er min enden Oktosor.

Sælby i Tønder og Hammel p. 4/11.75 *Strophen*

Iftær Færøerne.

Fr. Þóðrinn Skulason og Þorlakur Brattungar.

Læs blot, það kóði allar Englaðir fyrir!
Birkir i Þóðrúnars Þóðrún og gynnur,
allar sínar hennar væru engar fíg fóður,
þat erindi nu, nüt at fjoðrenn í Skóla!

Gáa og fó til, færði aðra byggila,
fjórist og ræyst og flíkka og vilt
og fálu Þágnun kumðum og órin,
þat birkir nu, nüt at løfti og flóriar.

Hóðaði fórt inn Skóla dag þaðan væru með
þeir fála mann fíður og fóðust fóður ^{troftir},
núr færði Þóðr, fáloðum Þóðrún fyrir,
allar með fáraði sinn Rígaflýkkun fyrirsta!

Taðaði fórt sín jing innto Rígaflýkkunum,
áa, yfir heit fálaði undin Þóðrúnum! —
inn Los fótag jing yfir, hópar henni Skóla,
at flíz fála lúkkas fára umhá Skóla.

(Af "Íslasfórumnir Fórumblad")

Knapen med de lange Dønsler.

Det var Hans i Ribepræsteblaa i Aar 1538.
 Jaachn maaetegn af Raadslot, hvor der blea
 ene 7 fattige Familier i Lise præstegård. Denne
 gaard er langt ældre end den nuværende, og
 selvom den langt senere blev bygget end den nuværende, er
 en gyllengang. Da nu der en dag i Ribe i
 Ribe, som var Svend, han yndtede ene Oberon
 Konge og englede at komme den til jyld.

Den var soj af stor, og da han gaard lade sig
 gjøre af præst Dønsler, der gik han midt op
 præst Lise, han nædede han var Pandue han
 Milde i jyndum han, han var ikke i dyb,
 han al godkne for Oberon. I de syvende Dage
 kom han i Ribe det Gjerning, hvor al han
 vender sig; men ene Pandue var han
 knap for de fattige Folk præst. Det blea
 han var med i Alseringen, indtil han omførde
 blaa midtlig Præst Skovre, hvor man endnu
 vidt at tale om den levere han. Svend yffand
 lange Dønsler. -

Der gaar glemme Kjær til jyldskammel og til jyldspader.

Da næstelige Pjenn.
 Først var han der først gaa
 I din Mannsomad. Først han nu
 Madmodne sin dianusta er ring
 Han fik endt. Først han i den forstaa,
 Han dat nu minn Pjenn sykt!
 Gaaer nu er jeg først granlægnet, at
 jeg vinder han da endring din
 ej gammel Uden gaa min Mal-
 lummad, og i Dag ær vi nu
 Pjenn først næsteligt til at finne,
 at jeg han i den blinn dog gaa,
 om du nu vedig gaa brævet
 alle i den! —

Det nu i den godt for hvem at
 vid, han ikke boede i Jæmborg.
 Han gaae London; London har han
 sig følt. — Han ej gammel ved Hatten,
 som han havde gammel. — Han lid-
 lig i Danzig og flaa lidlejet og, Det
 gjorde dog find han dyrlig og drøg. —

Hjælptønnur Sorhellinges 3.

Jarboor er født og fader Kous fande
 Det er nu en vugge kvarl; man da-
 fandt kæn ledt bæl, og fader opfik
 Fader bil Maerket for at hæle en
 Rille. Fader = Øster øst ejer han
 han fad mind. Fader Kous da fader
 snart nu fygkig hvind Rille,
 og fader Kous komme kæl, og fader
 ved Naboor az Barnas formuen
 til tek gods Maerket. Kous og
 Aftenvillans og fader fæl gæs han
 allas flæsbyg, man fader færst
 han flæsbyg ind til an tynd-
 hinde. Det vender man sig
 over, man fader forgyts nu Nabo-
 Bor far lader dig nævne, fader,
 og kjæll en oppfikt Birneblom
 i Hvidt for nu Rille Øster. - Den
 kaale klinne fad af Birneblom?
 Hjælptønnur. - Naboor sagt Nij,
 man sitter blæs det ad Mæret.
 fæld i Jarboor. Kaale klinne ikke
 klinne fad af Birneblom. -

Naar Corpø kommum bil Mar,
 Det fader kæmmeren flæsbyg. -

fr. Barnabænsmistri.

En davar fallen sig um Aflau not Bondar
 og afstotalla um & syb Almor og hava quanta
 faa lybskr Hillinger faa færð i sín Þró-
 knugrung. Þauð liggur óan gamal Óss, en
 þauð eru dísir var playnt af den brenn, sed
 þauð Matravns Hjart ay fóldra fit færð til
 hundas Brugð. Þa Barnabæn færð, at davarum
 nafn Ray gríðr til Þjólfadumu, heit dís
 en at faað at fándr bróður um ginn óra
 Rayarum. Frátil fórnarts davarum: dís
 faað sín unggur um Óss; Þi far um
 illa flæm knaugur und jing várur tignið
 heit knaugr. - ay for at með fíkkar það faa
 undan angang sín fáað i knugrungum.
 Þa faað um Talat færð, rællin fær knugan
 uman til Barnabæn for at dælja og fær líður
 annarbanisa sig um knugans hæfnið. Barnabæn
 gylltora um líðið fáað sín lílla fáað
 und i knugan, enu nafn um Hins blikks dæs,
 lög dreyr vat um glæðstra alnað. Þis fáað
 og og níðr davarum at dæl færð færð
 en Hilling. Davarum blan færð forháðið og fag.
 En hafið fán! Þau með norð fáað fáað gínum til
 sig og um það sín afgáa fáað at fándr bróður
 inorgum.

J. H. Trahern

Øjto lóbæren!

Øgls ring. Mannafond fand en græs
 og talte over, hvem af dem, der var
 dygtigst til at løbe gaa Økjær.
 Den enige fra Lyngborg fortalte da,
 at han var græs; da kom Eidsfjordens
 nære tilfærtfin, havde gaa i Lang
 libet gaa Økjær fra Lemvig til
 Aalborg. Da undrade milde ikke om
 lig han det; men den anden fra
 Lyngborg, som også var tilfærd,
 neder hølgen firs lævder og sagde:
 "Ja, det var faktisk en mand som
 jeg saa det føle; men det var
 vigtigt at også se af de lange
 lang i Ørre!."

Der var da en gjen sand, som sagde
 "Ja, men du er jo ikke dygtig! —
 Legne Øgls inde Tøftes. —
 Der var legnes fjeldet saa mal,
 at Ørre ikke syntes. —

Inslat næ stort, þom ikke er
 godt, og inslat næ færðt. þau ikk
 býr að. — fáld dig for god til at
 geyra onth! — frugt ingan þa
 meynt þau dig fíls! — fískyf
 gis yðrinn, og tylk sig drafos
 ikkje stórr; far du inslat, þa
 fær nu brík koldt hendi und
 fírandan, og tylk sig drafos
 ikkje meindra. — Síð ikkje
 i fyrstunnar óður, fíð hev
 h. alautið af alla manna-
 fóður. — Þósi, fnað hev nu hón
 undur, man forlang ingan. —
 Þau næ ikkja fari, þom vel kommu
 geyra, fnað fær vel; man den
 næ fari, sed geyra vel, fnað
 fær fóður. — Þau fíaladit,
 þom du vel ómælt at fánn
 land, meðdu engang dós! —

Erlendur

Nan Dobbelts Predikun.

Den fanns ad 30Aars fide... men borten
 Litskudand id for Nygående 6Mars.
 Döntkroade og afstakeler sig fællyg frøkne
 og bører. Id fælken om' Donagene ændredes
 over til igennem godt forrest Mars. — Da, fann
 man i Kivbord, man ikke nafn for danner kælden
 Høvland Sjælland fænnes ikke. han sagde: Det
 er en val Guds hjælper at befægt for kælden
 I Andelsloftet i Danes Nid. — Da en brugte fælde fælde
 fælde om' Hallundene, fælde lagt 310 Papier på
 den og vakkede da en af ræder de Længkænde
 og bad dem gøre aftale fælde og god Millie, fælde.
 Det fandt fælde, at der fælde med Lige i Holau,
 Smolden Lænne da begavet sig, da ikke fælde fælde
 fælde. Den tænke mængt fælde bæn med, og
 man fælde fælde mælt i dat lilla fællyg. Det
 sagde, at det var et fælde af fælde Lærling, i Præmmer
 at de næste fælde fælde fælde i inget Nid fælde
 sit at lede. — Fælde er for langt fide... Det
 er det en fælde glæmt fælde gudet fælde fælde
 Predikant; man fælde dørte Predikant fælde
 dag indenfor Litskudene vil fælde glæmme.
 God al' Gud en glad Gino og man bliver
 ikke fællyg af dat man givs bort. —
 Hvo fælde for børnenes fælde om' den børne
 børnen givs og fælde fælde bælde fælde
 for fælde Helligkæringen. Et Nid fælde
 om' ejend Hæmmet.

Lyst det er, at høre fuglens sange,
 Fra og frejdig i den unge vår;
 De kan here hjørter bange,
 Hvad de små formår.

Lefflig lyde tonerne, som klinger
 Formede med kinslent sine takter,
 Når dem sind har lant din vinge
 Til hvad han har sagt.

Lettest flyver dog til hjørlets kammer,
 Varm som hjemmed den e kommen fra,
 Tonen blod, som hjærlig stammer
 På Hallelujah!

Giv ske tak for hvort et venligt møde
 Der hvor andens samfund holder til
 Salighedens morgenrøde
 I vor feller tro!

Ephraim

Hosanna!

Egen Mel.

:/. Hosanna for Davids Søn! :/.

Hosanna! Hosanna! Hosanna for Davids Søn!

At Palmeren dog han vor smerteige Drab,
igjennem Død og Helvede til sin Faders Slott,
som Herligheden, Herre han Gud din Hos en han,
og Jord og Himmelstijlde er Lidelse hans.

:/. Hosanna! :/.

:/. Hosanna for Davids Søn :/.

Hosanna! Hosanna! Hosanna for Davids Søn!

På Syndens Fange ramles den Kortighedens Told
blant Dødsomle Skarer til strælenege Folk,
og over Død og Helvede med Livets Hongeord
Han Davids rigt holdes om himmel over Jord.

:/. Hosanna! :/.

Y. F. Viborg.

Kemmetket er skabt i Guds Billeder;
når Solen spjæler sig i Dugdåkernes ør
den øel deri så uendelig lille, men dens
Billeder er den dog . -

Männen er altid lige mude, ekjent,
det ikke synes så; således er også Guds
Synner altid lige vis og gjortig, om den
understiden kan forekomme os anden-
ledes .

Som vi med vord legendige Øjne
ej kunne tale al stime ind i Solens
glærende Lys, så tåler ej heller vor frege
Forstand det Lys, hvori Herren bor .

När Birn lakte dres Øjne, hv de, at
ingen ser dem; når Synneren kan elæ
dømme af Dommen af Tækene, bilden
hen sig ind, at de ikke komme .

Lid saa stark Du kaa, ja høj afsted med
Dampvogn - Du løber dog ej fra din egen
værlighed . -

J. Wigh Kjær

Hvad du ønser, kast af
i det nærmeste kras

det skal børes helt frem af en voksende elv:
Således synger Björnson, og det ord er blevet mig
et mindeheld, som jeg tit bringet til opmuntning
for mig selv og andre. Vi klage jo så ofte over,
at vi evne, formål så lidt, medens der dog er så
mange ting, som vi gerne ville have indrettet til
gavn og glæde for os selv og det hele samfund. Nå
vel, had os så da ej spilte vores med umykt
tig Klage, men hellere gøre det lidt, vi kan,
ostraks inføre hvad vi evne hver i sin lille
kreds, der jo nærmest har krav på os og vor
gerning. Det gælder jo dog ikke om at
drømme om de store ting, der ikke ligge
for, men om at være tro i det mindste"
(Lucas 16,10), tro i den "lille virkelighed", gud
hat givet os; og når vi kun vil være det,
skal vi også nok erfare, at "mange bække
smaa gør en stor i", erfare, at bagved enhver
arlig og trofast striben får gode åndes og
størke krefter, der støtte sågen, så den
børes frem af en voksende elv, og de
mange små bestrebelses føres til et mål
der langt overgår, hvad vi selv ønsede el-
ler havde vi kunne tanke og forstå.
Ad den vej få vi mod på livet og
mod på at virke i livets tjeneste med
de os betroede evner.

Melbye.

Fabk og viudeks.

"Mew, kjore Eng! hvordan kan ik dy vore,
dih blöde Gras er træcepst ned saaledi;
og andre steder plær ik, som ik fridt,
skyndt der gaer Uj - hvordan kan ik dy vore?

- "Dek er, fordi her vokset gule Blommur
og blaa Kjornur i det overalt i Værs;
men ig er glad, og Gud på Lov der Sommer
fridt Gras og fridte Blommur næst bar."

"Dü uige Tre! hvad her du Hattel synst?
saa manen fridt lills Greu er bældt;
og manen ek Tre har ej eu Fvorne knælt;
Sjordt dt blao gummek - hvad her du vil opseit?

- "Dek er fordi ig her ligg Frue i Sommer,
og Drengene daa allid mildt til dwe;
men ig er glad, og Gud på Lov der Sommer
is andre Greu nost bar i gien."

"Mew ig - paa uig tör du vil iugen trod
og rørre enes Frugter, rørre af uig
dr Kjore Blomfur, fær Vorherre god uig,
bor du? Paa uig vil du vil iugen trod?"

- "O jo! Dek Per, hvis du vil trofask blior
i Linto Recup; men glad dig, lills Van,
og tak din Gud, at du din Kraft mea giv,
hau gitt dig den tuisindfold i gien."

Madracius

Hjælkeseddel.

Hoo, som han vindre, at han engang har
 været meget lykkelig, maa sandelig være
 ubeknemmelig, personen han nogensinde bli-
 ver ganske ulykkelig. — Naar du neller
 hien udbyrde: „ jeg kunde blive gal i
 blodet! ” saa han man voer sikkert joa,
 han har haedt saaledes, at han egentlig
 bude udbyrde: „ Gi' jeg maette blive klog! ”
 Naar du bygges dig et ayste hus, da yor
 dit arbeid var ope, rummelsej, men ’ Dig
 kjøkken saa tillo som muligt! — Hjørte
 den Kvor er joa Vildspor, Kvor icke
 hjorte vil engang komme dor. — Modtag
 gode tanker som hjere gjæster, men
 ikke onde Bagjæringar Dorer som Saugter-
 gjæster! —

Min lille Ven!

Har du nogensinde prøvet hoor mor
jomt det er al hinner lave et og andet
med Arbyde med Neges Hender? Hvis ikke,
jaa moa Du endelig forsøge derpaa.

Kaar jaâ de dovere Drenge og Klodrianer,
jomt ikke hinner brige deres Hender til
nogen Ting, ikke vid hoor de fâlle gjo-
re af sig selv af bare Gudomhet, jaâ
kval Du bare se, hoor deijligt din Fri-
tid gaar for Dig og hoor fornøjel din
bliver over dit lille Arbyde, hvad
enten Du nu har været Dig i al lave
Kunderinde til Pigenes, gosker af Pap
og jomkst farast Papir til din Støber
eller har friidt nagle Gonne Pam,
men til din Boroldoe. Du kan nu
vid paa, at afgaa de ville blive gla-
de over deres fluisse husflittige Drenge.
Som en flink haandvind Skoed til
Du afgaa Heder blive mere jæder af
andet Mindesteder, og ikke mindst af din
hengende Hinner

ell. Strom.

Til de Smaa.

Det er saa slemt, at være lille,
 man knuse maas til Store øje;
 man kan ej heller være stille,
 da ingen ser den sorte Krogs'

Men det er rart, at blive lille
 ved Tanken om Guds Godhed stor,
 at si dde ved hans Fodder stille
 og vokse af hans Naadesord.

Anton Nielsen

Mórs og fólges.

Mórs og skilles er Verdens Gang
her kvarr de skiptarur Tíðr;
Mórs og fólges er Hjartets Trang
innstíð dæð með Málum líkr.

Om end vi móras sá hér hétta fró
með Venna fra Vestur og Órstur
sjálfarut vi fanns og en Vnu sá hér
vi fylgtes tökk allu Órstur.

Hjartet býjanr og ekjum en Vnu,
og kan ikke nýja með minni,
en, dei, Þjörlykking gær sig hér,
og ikke vor Lær vokts virki hinn.

Mórs með Venna viða sá gorr,
at Hjartar með omhaldum samum
nirn og Verden og órunn Spöt,
vi fólgu i Alvor og Gammal.

J. Schjörning

— — Lad os oplyse vores unge
 Karle og piger om menneskelivet,
 hvor „åndefuglen“ bygges redt kun i
 hjertets rosenkud", at de kunne blive
 øgte mænd og kvinder! Da skulle
 vi kunne mødes i „danske samfund“,
 hvor mændene også samles om slags-
 mål og kvinderne ikke om priller;
 men hvor al døde død vinder
 Kvinders deltagelse, så vi, både
 mænd og kvinder, i fællesskab
 kunne virke til, at „Danmark
 rigtig må komme på fod og væ-
 te sig sig bærende“ —

Innstriv.

Der er i vor Tid indtrædt en
hertig ukjent i Uro og Gjoring : Sam-
fundsforholdene, hvorved megen Bit-
teshed og Forskyrelse bringes ind
i mange Livsforhold. Hvorledes
skal dette blive anderledes? spørger
mangen bekymret Menneskenen
og Fædrelandsven. — Vi løse om hertig
Søn, som undslukkede på Genera-
rets St. og ikke kunde naa Land, fordi
det blæste sterket, og Bølgerne gik
høj, at saasnat Jesus trætte ind
i det, lagde Storenen sig, og det var
strax ved Landet. Hvor ikke netop
det, vi bruge til, er at faa Jesu
om Bord? Hvor har trodes ind,
der troder Freden ind med. Hvor
Hilsen er jo: „Fred være med
Eder!“

P. Schou.

Duen er paa Grind af sine laue. Vink
er den bedste Flyver imellom vore Hüs-
fugle. Den ses endelig ikke fra alle andre
Fugle derved, at den Hornskede, som danner
Tornesbet, egentlig alene findes paa Nebspid-
nen, idet der ved Grinden af Nebet vides
en bløt og oppsuopt Hæd. Duenes Føde er flere
Slags Frø, som blodgjører i dens otte Kø. —
Hvorigt lever den parvis, legges kum et Par op
i hvert Kuld og mader i den første Sid Hæger-
ne med en udeligende Vedoke, som udvik-
les i Kroen. Duenes "Kurven", svaret til Saug-
fuglernes Saug. Man har en Mængde Afster af
den samme Due, saa som Tumleren, Hofikeen,
Bredbenen og Maandsduen. — Uddrag
af "Hundredte Dyr", Naturhistorie for
Almineskolen af Arthur Pedersen.

Arbejdet er Velsignelsc og Øre,
 Og Trolles i øle hød med Fincendt Kæld
 Som skal det hele Saarpeus hylde bort,
 Og overordet mod Sygdomme og Godebed.
 Det skal du slappe hæd y Knæbber spædebed
 Og stive Villere, børnede og blod;
 Det skal du lette Sind til Alvor donne
 Og Velsmag batte os på daglig Brod.

Se unge skal man lære og de
 gamle skal man cere. Det
 onde læres sig selv. Hvis et
 god nævnen kommer i tiden
 og var ikke øve ejt verden
 af lære. Det bøe skal lid-
 lig knoges som god knog skal
 blive. En god vilje kan trok-
 ke et flot løs. Haa alvor ha
 gammel. Gode ord er guld
 værd, og et ord i rette tid, hvor
 gis det godt! En god høres
 bliver en god saarer. Hvaad
 vien i ungdommen nemmest
 vien ikke i alderdom glæsner.

S. Helweg

Den hollandske Vægt bringe: de
 fleste - Loave som Kvalitetsmæler
 for Hornet d. med denne øgodes
 Hornets Gætke og deres øgode Tør-
 ked. Ved Tølly af Horn bages nemlig
 Heusyn paa til Mangsten, der leveres,
 og Prismet bestemmes i den ene
 Tid mest efter 100 St. daab. Dernæst
 bages Heusyn til Hornets Kvalitet
 et Gætke, som reynes: hollandske
 H, og for at opnæ en vis pris
 skal Groteren staae til et berabt
 øgodes Fal, f. 200 Gramme 130 Jeants;
 for hvor Vand gøres et Tølly af
 nogle One pr. St. hollandske.

G. Hanau
 Reynelaren.

Vore gamle Folkeviser fremstille os
 i Valdemar Sejers to Dronninger, Damer
 og Beugort, et Billeder paa de to Sider, hvor-
 imod Ridderstiden drages. Damer, der kom
 uden Tynde, kom med Fred og kom godew Bon-
 de til Lise, der baade ved sif Bryllups og i sin
 Dødsstund bad om Frihed for de fængte, Fred for de
 fredløse og Kjølp for de nødsideende, intyssker-
 den Aas, der fyldte de øste Ridderne isor i den
 første Tid. Beugort derimod, der vil have en
 Guldkrone af hver Mø, der ej kan taale, at træs
 bør Skatlagew, og at Bondens Son har en god
 Hest, men vil have Landet bestaaet med Lan-
 ker for at kunne knope Told af hør, den kon-
 ind, affilder den Glinselyst, Herrkonge og
 genugte, der efterhaanden greb Ridderkabet.
 Valdemar Sejer bliver selv et levende Motyk
 for en Ridder derved, at han ønsker dem begge
 og drages af dem begge.

H. Rosendal.

at næsten liget vijs færre Gud ob.
 Datto er hjaerligt i de broderes
 hinsførfælde. Cœk paa Møst.
 Jæus hins førfælt i al jæar, da han
 smøremæda i sin Rønning paa Niel
 Fladnes Vandet; men han fik
 for en brat ved en fyrstelig
 Kærligafælde. Vidur blæs han dog til
 formanden og maa ka gaa han
 haarnfjørh i 40 Aar, saa int
 fyrstes maaen ved visuelig, at han
 fældt lagt paa den i Æræn inden
 at han haue blæs nemurk for Skær,
 flagtan. Men da den Falder, og
 nu fulgta en Lidet, der føger paa
 lige, saa Møst han fyrste:
 biderus hævor til Jordens Blod
 Djævum fæmte de bræfæder Hælgan,
 Dan Æouga, som varfæder Tolusfor,
 dat er Namnet, som vrig mig følge.

H. Scheitkup

Falster er i alle hinsauter al færre mælk.
 Æigt Land, fuldt af Eostrafter. Det er at Bjergland
 og dog tydeligt før godt som væralt; det er fuldt af
 Skov, men ingen af dem er spilbet, ingen af dem
 har den Babydning, som Skov er allere land for at
 Land. Det før Støtage men ingen fugl; det Røde
 Hæd løber fra fjord i Østel for at udgå til Fjord.
 Det før Fjæller, som nær Kullinien, og andre, der
 ligger før sydligst mod øst gaa Jordan. Det er
 enkelt Land: Hoveden af liget Hørreholme, som har
 næsten fåa mange Fænegrøder. — Og, nærmest
 en vist Støtage og betragt det Brilling i
 Skov, der er den ikke mindre mækkærlig. Det lig-
 ger før al fjer mælk: Hoveden, læ: Oldtidsværk med
 de rigste Lande, og dog har det affundet og før sig selv
 men en indgent Land gaa frem Djægal. Det ligger ved
 vest for Jen, der fra Defensus Bagtelfe er kend bæj-
 del af hægtet for et Bondemidtel mellem Landene, men
 Det kom dog ikke i Brøring med de Lande, hvis øgge
 land dog før meget anderst. Det ligger ikke blot ved
 Middelfjord, men det er ligefor Middelfjord: nu fyr,
 nærmest Gulden Hovedenfjord indhobbede frem Averne: Det vold
 hæd, den grønne Grænbyg, det hægde Jen, det sorte fyr gaa
 alle ligefor Jen næst Det, men Det bliver ligegæld i
 sin fuldpræst mælk: Hvidmealen; Det føjer ikke den
 ærligste, som fænnes tilbøred; Det arbejder sig ikke for Jen
 tilhæd, som fænnes pligt at føre med sig; Det før ingen fæ-
 nes og ingen færd...

Kramp Nilsen

Hinsfors Æol, Maren og Nymane ligger der et
 land, hvor Æugen frifres, synder og dør, men
 først all er hjortlægget og ring glæd. Fra dette
 land udfreder der et øje, som givs far landt
 til at skære for sine hår, der i Nattens Næste
 støber efter at være hjernest; det skærer sen
 over Mogen og de hellige Røffere, de samme
 at følge; det skærer sen over Aggrindens,
 de samme at nogle sig for; det skærer end i
 dens hjørner og støber der et landet jæb
 om, at være Morgenlands byrden form, skal
 den lidt betragt landet, mens Æol forlanger
 efter. Hellige, hjortlæggede Røffer komme trods
 ud til høvding under den Nattenandring,
 og vær de lykke til høje Røffer, da de ikke
 længere er folgernes af Nattens Kæld og Æye;
 men de skælde sig, hjortlægget løbten famnen,
 lage grævende fæsten i hænder, og ile
 næsten fremad, hjortlægget efter at se Røfferen
 gaa, ai Mogenen en i Skumbred.

B. Brammet

That book was by Amelius de' Medici and
printed at Pisa by Bartolomeo, son of
Marco Scoto and Pandolfo, son of old.
A slighter one's binding is to be seen at
the Bodleian Library of Oxford, of the
Bishop of Bath and Wells, John Gifford,
at the beginning of which is written 'John Gifford
Archbishop of York 1570'.
The same book was also bound by
John Stal, formerly Master of the Royal
Workshop, at his house in the Strand, London,
and is now in the British Museum.
A slighter one's binding is by John Stal,
of the Strand, and is now in the
British Museum.

Mit Barn, giv mig dit Hjerte, ligesind
 til dig. Døgdaer din Saad din Læsor? Det
 mit Hjerte, at alt Andet kan sind sagt fra
 dig, han kan synes dig fæltig og uroget som
 Job; men tænke, hvem dit Hjerte kan sind
 ikke sagt, det er ikke da selvfølgelig lære. Dertil
 lig 3 Tonges brogts Jesuets barns Guld, Roser
 og Myrra. Jesu usynlig had sig. Godes
 blyde, der er uebod af Fænomen, da bringe,
 nu din givne Japis dit Hjerte. Og Jesu blyde
 Hjertighed, og et fæltigt Hjerte, Hjertighed er
 hæder for Gud og Guds; Tongue drenae.
 Roser, men blyde øynd mod Himmel, nu
 du andende, blyde; Guds Ord er et brennende
 Hjerte Bånd, og aldrig givne din Gud en
 fædres Gaar, men nuot din bånd dit Hjert-
 hos; Hjertelighed. Den bittre Myrra h-
 lige Smørk. Og din berørt, givs Barn,
 da bring din suue Tonges lig Hjerte og sel
 med din son din Salme med din Farer, og
 nuot din Lyre din Jesus! Han ikke mere,
 men din Nalle. Da Hjertes Hjerte har al-
 den dit lille Rose, som din Christus har sit
 Mit Barn, ligesind, giv mig dit Hjerte!

Anderen

Det nægtlige Djælleland børre var
 enghæde av fisk i Nærheden af "u"
 "o" i Mand og fætter, som var enig
 om Ædren gaa tilbygning. Manden
 børre ikke gaa tilbælvi Næske, og
 da er fisk et lille Barn, vilde han
 ikke give han et, at det bliver slæbt,
 hvorav Madam var enig heri;
 men, nu juv enig, fandt han
 en sit Barns slæb, han mædlen
 fandt al fætter sig vrimed. Da fylde
 nu han fiske gaa i nærværende Næske.
 En Madam fandt altså Manden fisker, at
 han fandt fisk i nærværende vrim.
 Han dannede, at han gikk over med Døm
 men sin lille vrim, da gaa i Geng
 vrimmen had an at mætte Manden
 ud i Næske, og hjælpe ham med,
 der al, til vrimmen fra fisk med i
 Døm, og best efter Manen han og af
 Næske fisker i Engen med vrimmen gaa
 og fløj tilfænneret. Nu kom vrimmen
 ikke mere nytte Madam at få
 Barnet slæbt. Den lille vrim blev
 slæbt, og Karl efter slæbt han vrim,
 men nu opfikket. Da tilbælvi Næske
 bad fløj Barnet gaa med Engen,
 men vrimmen.

Kilh. Beck

Den Dinkelsbøllske Planz, nævnu
 Møller til Niels, nu der sagt, at han var
 en Møller Dine og med Lærredet tilgaa, nu
 med sin højeste Lærred i Danmark, han var gha-
 nede i sin Dine; - vi kunne nægtere hvem
 nu sige, at Dinkelsbøllske Planz nu var
 Møllerad Danner, nævnu sin far Dinkelsbøll
 nævnte sig i ægtskabet Præsidenten af Fjord-
 land, Dine bror ved den, og fion nævner det og
 til den bedste Hensigtsled, at det gav
 høigt af fædrebet i sin Møller Danner; da
 døde ^{den} Karl Dinkelsbøll af Fortidigheds-
 : Guds Græt, Jacobus Dine Kaldere, minde
 Guds Lovin: at nu fandt i mør Møller,
 Guds Dommepræst, Danner, og han nævnes
 mør. Sader: Juvenalens salm anno 100.

Gedekblad

Fríðrún Rudolf og líggjuna.

Þau lagaða og dæg líggjuna físmiðgræfin
Ólafur, Rudolf af Habsburg, Þær bleði
eigslundur Fríðrunar 1275, var tillegið næ
mindað af unnið gárra.

En day fóllalda næri líggjuna fáum með
síði Orr.: „Broður Rudolf, inn næf
lig Mund næ lilla Ganga!“ Da enj.
Fáum fólkfóld með Annað líklað, lægð
líggjuna, at ðu jo næri Bróðra fróður Adalz,
Inni Fríðrunar fáum líggjuna og gat fáum
með freining. Þa var líggjuna fágt, at næ
famning fóru með lítt nok fórum Fríðrunar,
Inni Rudolf.: „Gáu miðvar af dinu
Bróðra fróðu Adalz við þau orruð, þau
bleðið miður Þau orruðað Mundur
Laurður. Þau sáður far þy þau manngi undan
fækkir Bróðra at gissi lie, tóðaði næra
væring far Annað Ganga.“

Læs nu!

Hægla ringa Ærkefæ Odense nævns hie jøffibb
 fæt in Smilie & Dømagau; de nævns fælghet ad den
 ud og virch i gjaa følge ad tilbaga, man tilfældig
 vinkt blan den mæn af dem fæstjæst noget agtbaa
 ider mad de andre, de to gik, men næst vade una-
 bag afkø. Hs Øyste fæ Odense fæs fan noget fiske
 haas yaa en Tællad, og fan haabte da, at fan sif mætta
 tæmmer næst fæs Ærkefæ Odense endnu, fæs fan sag
 en af den ynd yaa. Urban at bæðe aha' sig syvæg
 fan og yaa den nærmeste og fæs fæst & fild. Dic
 syvæg ind mod Odense, men overfæder sag iufæs
 Ærkefæn fæs fæm, fæs fan Ærkefæ Odense syvæg alle fæst
 fan, og fan int fæs da, at urban mætta fan Ærkefæ
 fæst kælt mad yaa fæster den ejfæ int fædd sig
 far at bliver int kælt nad Ærkefæn hie Byen, ja
 næstken blins tilbalt fæm jøfætys. I læser fin
 dæg af Ærkefæ had fan hie Ærkefæ, og lænke nad sig
 fæls, at fæs fan mætta fligge gett fæs den tæm,
 fælde fan aldrig ejfæ Ærkefæ mær. Flidtilig
 minder fan hie Ærkefæ. fan fan fæste fæst af Ærke-
 fæn, man de fælde haabte: "Læs nu", veabbe
 fæs, og fæs fæt fæst fæs fælde fæm over den vug-
 et hie Ærkefæ. Mad tek hie Gud fæg fæs vug-
 et ejfæ fæsten tilbaga. Man aldrig glænde fan den
 Ærkefæ, og fæs gammed. Men fælde fæs, at fan fæst
 fæst, næst fæs blæs fæst hie Byen, fæst fæst yaa
 den lille Ærkefæn yaa Odense Tællad. Næst
 fæst tænken: "Læs nu" fæt fæs tilbaga
 fæs den anden Ærkefæ.

N
TÍRRAR FÖRNU.

(Broadfläck)

"Olfjöll" nævñ fígar m̄ mygal mord,
 Mun rog un Þurðang Kúw til Óinsar,
 Ógnal og Þorgrun "ævnd" fígar nr
 Ólf "bæfla", Vaglinum blæs afmata.
 Óðag un vat langaflnaðal, ðen Þorungr vor,
 Mun fíjar frum un austungnum at voru:
 "Langal Þó" fórar "so" og "ho"
 Þurðann i "langal draknidsförmu".

Mun Ríðars Þorl fær ni í sterri severt,
 Óðint ni í fildi frum fórlagi
 Þan af þann s "Bud" og til Þó" ur ógvast
 Óðramans mörku, fúrruna Ríða.
 Óðag ni þau voru Ríðan og Þorl fíkk,
 Þær Þorlats Móðru m̄ i Þaki fíkk,
 Þó er dinnillaroð dunnur m̄ vandrðunn.
 Óðaður - kæm dant m̄ knýgg og fíkkur.

P. Boenig

Englau Enig.

I'm denna Engt fortellor al gummatt
gottjek Payne; at den back i Paradisit,
var den fayk fina Ande: Döndhabaud
doo. At den brantla fin til dörat for
at ske af hets Engt, senare englau fin
skef og vredanck frukt med at följa
Plumgans signatige Runa; man fina al
tak konformata av förla ikka uppar
Döndhabauds föglan. Dörden kom over alle
Hertingar: Paradisit; man den bra
Engt, kunde ikka se, som al vreda. Den
flögback in. Orkan, var den haver vreda;
man förmuntlat frukt hufvud Ror. Han
skef dina verner sig, finar den dag
til at flyga in i Paradisit, var den
brakkar de torn Anna al disordrat
av Döndhabaud. Det den ofranka
den sig fälg. Döndhabaud var gissar
den fästew; man disordrat gungingar
den dirat. Signatiget flymar den in
Orkan, var den alltar hertingar
hufvud Ror med at förga over af den
Engt av Hengstab, det ar: Varden.

—

Döndhabad var mange far hertigar al gummatt
Engt med.

Döra tökkas frukt: Lucas for jämthū
Runa.

Det ar den färd Engt: Döra, tilsy av förd
frukt; man den fjärde Engt, al vrediglig
fjärde, vredanckar den allta.

.... I den øyeblikkelse af sin
sygdom talte Knud den hellige
med en vist humor over sine
mede-lidt "Jeg bliver nævnt
af Tord som en immoderlig
jægle fra godes land; jeg må nu
leder et ledelig i jævnen land
men jeg har dog følt, den
gik noget over, for hvad der
til udlandet sig ved mig. Det
at jeg nu dog børst; men jeg
var ikke til at det børste!"

der var ikke immoderlig
allt, han fikke tidlig op, "dog
stod han da i Horslunde, og dog
et ubløbs form modsat him
og for Tord, og nu var de fal-
le af, og fandt Sønnerne
med stærkt Glæde. Til dette
bløde fandt han dog, hvilket
ikke var din Tord: da bengede
etter levende spugt hest.
H. S. Lundbyhs. dæmnet humor

Dan Dag, jag flöjtade i Tjörnsta, vid
Kronan i sin grida vorauf. Det var en
vilda trädberg med tyrs, vilket hörft. Den
låg åt tynnen haig. Minsta fan omkring.
Kan. Elmnas. Godstora var förtysk, men
min lilla frigar. Kronan fanns. Flöjt-
en i Tjärnby. Dens villa var i politiken Pa-
qvist åt fästeliklighets intresse gav mig. Jag
fanns alltid här en före Kronan om vinter-
van. - Da jeg nævnt Jaarden, fætta jeg
mij endnu en gang ned gan en Æren, der
låg, for at ~~den~~^{det} minne ~~med~~ ~~med~~ minne
Tjärnby oldste fætta jeg gan, mi mæ
Haffnak ider at glæsma. Min gamle
Klokk æg minne Ægmonts næra i Bigle-
ten.

Den bonde mi, Anders Vægger i Glæsmi
blev uøya fan Ærkebispe før mig.

Bam den ider var for fæst han inde. Det
var det ider mitte til. Min farvænn var før
føje, og Althing var' først godt ut. Jag
undervisade min Ærest an monskeende
Hæringjælde. Jo, den nævnta jeg kunne
med bælgimot bat midt i, fæst det stædte
vidra.

Jakob Nilsen (Krona Hættie)

Vi iresind, pris Bolgar viles blide.

Mano Domnuus er at hund Thjorvat finnhi i dit Ryd!

Vi iresind, pris Hverar villes stordt,

Kaar Thormod er frod Thjorvat brod!

Vi iresind, pris firth Danvad

Af Finska haengur zaa nor Thrudag.

Vi iresind, pris faar, pris Haderi endr,

Hos Holta kier over Albions flag.

Dig brenge jeg min filip, pris min Thormod.

Ton lydar let dig far fra Danmarkang:

Dig skal jeg aldrig, aldrig glæsme.

Pris han und Styra skal min Pilgrims gang
"for Dommedag" Tag 63. af

Beatrix Dott.

for borotvønt Vandkarel

I Haanbaants Ei land vid qua siden
na Vandkarel, som het Hrjepen Kinalpin, og
som fæstet et afhæld at festværn sin fersman,
smilket var en partis Dag i h. tids og gav
fan tilfælt til en fra Rong Drap, at han
ikke måtte bide Rorod ant al forlade
him og frøndes og flygtet af han,
dat. Hrjepen lykkedes, men allors synke han
ikke at kælle fan lykken med sig; h. tids-
landet faldt fan: de fænketh, Tjolofol,
guro'jende, saa at fan blev sollundt
Dolstak og kælle under til Galania.
Det var omkring den nioji dø; h. i. den
20. juni var kniven fan ristet, at den
var en sind knifskæ. Han var dog ifer,
Engd, og andre den lange Dørwits gjort fan
sig fan ryggen som en litet og blæs midtri
samme en tegnis Maltes. Da fan tillige

opførde sig godt, blivs han løs gjort af
Bibes favoritten, der befoltet ham om bord og lod
ham afgjøre hvilken pris man, smilte han
gjorde ordigt og vredligt, og da Bibs blivs
han anden med i øjen. Et at først tilføres
i Jylland. Ærin, Æn.

Der var intet rigtigt imellem Jylland og
England, og i den et var Gør. Knudsen om-
bord også i Port Bib, der gik fra Indien
til Jylland med en kongebur Ladning af
Zanerl og Kullike og andre gods varer, saa
Bibet drifte som det dertilige Glæsperet.
Deth Bib blivs i den næste dø omfattet
og taget af et engelsk Ærgefælt. Man kan
bet blivs fange. Bibet fik en lidt engelsk
Øføring, der knuds færst d. 1. janv. Christen
Knudsen, der var en uMænding, befældes
til joly tilligmed en lidt krigsdrue.

Christen blivs godt lett af Englanderne,
der en mind dag fældt ham til at sejre
Bibet, men da de følede gjorde sig tilguds

: Læggsken. Men de værde Ærden vær ha-
ligdom; han bandt Rorrt fast, og inden
genoð fioleg sif jan lækkt fer hinnan, þau
nibba kinti kommu til. Þe dagur vóður
þau jan mið Rorrt, jan sif Bragður
og Þorður, læs jan næstu den fóllundar
færjan sif hvert umhverf og fallit til fioleg
og kom mið Jan.

Jan bleið juor vél meðtagit af Þ. Moni,
laus firðum jan færð fræst að hinnan
Rorrt. Þa gos jan um Þengjartim og um
Ornofábel fáms við Óðolskring, færvi um
Lorkning um Eiðdragðlin var indgras-
mat. Þer bleið hraðin tilbitt jan um get
Límliðspilling, næst jan vilt bliði:
fóllundar Ægissír; mun hl vilt jan Þ.,
þejan lækkt afli fjoer og frende. Jan
lækkt day Þ. fer fimmadrum vóður til
bagv vón vitoð, mun vift til Æjabn,
jan, færjan meðlagð fin Dabel fer

Krongrindfin fór og bad um hans Ófyrshill
 fann om Eilgimliði fer fin til hérar Róm =
 ning. Krongrindfin - det var hins meir tanze,
 Söndur til Þorri Þórr - til fyrst fann, fnað jan og
 óm. Jan fær meil Helbigay eua en fóir, lík
 bið Lærl og mið gíronn befallt fann i fin
 hefti, da fær mannt, at jan. Þit ægt
 Söndaland miðt aði ligr. Þau fer Örþub
 fóm : Þit Linn mör; mun Þarlens fin
 drög fann til Þit faltið fimm eua fíðar,
 og tilhun fíð fær fin lína að þá hov til at drags.
 Þ Rangad Þeyr er heit at Þórr, fær flóð
 að aðrinnan komman frá ðe mið bróðu
 fíðar, og Þe fínars in líðin Þórr, Þem fáður
 Aðildtrúig. Þe fíð Krónan Kínflóðið fimm
 og bliss in austur Þank. Þe leiru undin
 fann óflekkumvor, og hí gjörnum Þóls =
 kringið meil den fóllendku Þufgrift fom at
 minn um Þauflatarns fán : Þit órimmaða.

C. A. Þyrgest

þjónuhfánum bestslæringar 4.

Festkvæði: Þau egera sínus ósund
sauðingum hit Mælast. Lænig, og
hér kynntuðu du at fóður Óður hit at
fóður hófði: . frá Náði fléttu hér
Óður gáv frá Rega spjum; men
ðer var ekki líðra fléttu, og fóður
fóður du ór; Óður, fóður kynntu
mündna fléttu og, og fóður fíku du
órlítið spjum. Nafði nág fóður Þau
Óður fánumi, og Óður fóður
gáv hit at hringa ór. Hitt eftir
koma Óður inn hit Mælast og
fagði: „Þau, Óður, kaw ikkis ór,
du ór!“ - „Nek fóður jo fóður ikkis
hringa hit Óður,“ fóður fóður. Gáv
gíktu du inn, men kaw fóður, ijjuu
og fagði: „Þau, Óður, kaw ikkis
fóður dófði.“ - „Fóður es ór fóður ikkis
hóf,“ fóður fóður. Gáv gíktu inn og
fóður Óður eftir og fóður undir
anafagðu hit ór ór ór ór. Óður
var heimur leggrætur i lænig.

Et svinde af hvidt blæse og hvidt græd
mød. Mange tager for hvem Broder Sigismund var denne Broder Sigismund,
men det er ikke over dato; hvor de vilde folks Grædene var
et under sorte volds. ! Han var Græd med et af dem og var
paa Sigismund; sagde Sigismund, ! Ah, hvor kærlig var han, da
h. h. ikke havde kommet! Vægter en "vældre ved" for nigt et
ord, og han ville ikke se bedre, hvor hjertet virkelig talbed mere,
for han aldrig ville komme tilbage, og han var da
hjertet vildt. Linde sig et, hjertet vildt, og vær med, at han skal
komme!

93.

Fra Norden.

Nordøen ligger omkring 200 Miel fra Østindien, og i det øst fra Norskehavet. Det fører ganske antisteder ud mod øst i Danmark; det er den østlige, omkring 6 Graden fra jordens fennske linje, med syds dato indestam, og ej nærmere dateret end for det meste en flod. I vesten ligger Norge, som kaldes Norge, altså ikke landet. I øst ligger Sverige, som kaldes Sverige, altså ikke landet. I vesten og øst af Norge. Det er et stort grønt land, meget bæltet og grønne og skærende, liges i Danmark; men idet vesten fører et ganske udstedt østlig kyst mod østlig fortævne. Det er en galekyst, der består af mange øer, bæltet øst sydvest, mod vestlængden Norges kyst som en mellem for Sverige og at Norge. Den er meget stort gaae Nordøen. Norge, nu, med de sydlige deler, da grønne deler først højt op, da det øst fører en, især om Pommern, et svært tyndt land, men fra Norge af et dybt farvand over det fælle for Norge. - Grønne øer af Øst, begiven i Norge, idet man ikke spørre; Augst er af Grønne øer, men Øst-siden idet, først den grøn Klampen gaae grønne, og ofte løber land og føroder ud. Det er også en frugtbart land og meget formandt, og bliver ofte en del for, thi de øst kærvor og sterke bæltet mellem Norge og Skandinavia. - Højest Nordøen ligger en meget nordligere land Danmark, og Vesten er en gat midt mellem det øst for, men fører en Pommern og særlig en værdig land og jar. - De østligste lander kaldes Færøerne, og en Færøerne fra Nordenlandene, og de ligner dem meget i forstørrelsen og Øresundet; Landet kaldes Færøerne ikke fordi dem, men de lander ved høje og flade klippestrande. Det er et ganske frugtbart og velbefærdet land.

P. A. Andersen

Esbjerg Havn.

Middens Jyllandt liggende med sin ujældbare fjord
 og denges fra Orilds til Jægern, belagd med sand og Ad-
 gang til fjorden og til bøfshaf, har det mod hovedindløbet til
 færd med Helsingør. Indsiden er gennem den lige
 tilfjordene tilhørende Alsgaard, der gennemstrømmer Østlandet
 og deler sig i to til Sønderjyllands og Nørrejyllands deler
 ved Store Væn og Vestjylland, at nogen betydelig del af
 Østlandet har sin udmundning i Østlandet; men omvendt varet
 af at øerne nu forstørres sikkert ved en udsigt til Øst-
 jylland, saa far man dog lidt fare ved at have båd
 til den høje Stofte og land. Dette havn har en stor
 afflykt og en betydelig af jævnen med Esbjerg, da
 de er afsløbte og smidte ud i Østjorden, hvorom nu er ført
 fra i Landet. Denne del af Østflorstrømmen er den største
 i Østlandet, og den løber fra Esbjerg, der i østlig retning
 først omkring øen Skjern, hvorefter den løber
 og anden sammenløb med Ørnsundstrømmen, hvorefter den
 gennem tilhørende tilhørende landstykke til
 en betydelig fjord over dengang Væn. Jan-
 nus har dog malet ind i det sydvestlige Østlandet
 det vil siges nu skadet, hvor Væn har det flittigt
 kørtes da af, og dermed har det ikke ligget
 længere, og nu er man allede i landstrømmen mod nogenlunde
 lig, soij Øresund, og med en ganske liten del af Melonen
 har man malet sig ind i den samme mod jævnen

Þóð leggja eft. Þat Þraustradalsfjöll sérstig leitt
 með brenduðum málum óbundinum Jordmælti er i fjárlög
 umfjallaði ók óbundinum fánumbaði. Þóð Almundur
 sér af nýrvinuðum klæmum - og fástaði eftir Jord-
 mæltum fólk frá Þraustradalsfjöllum og ógengið af fá-
 numbaði, óvróði bældið minn fólk eins og ófærti
 samt for undan fólkuminn með Álþóða Þraustradalsfjöllum.
 Þóð Almundur vóðu Jordmælti, en fálaði fólgilegum fánumbaði,
 at de illa hinnar ónnorleggildi fólk af sungrígtal
 Þraustradalsfjöldi, en ydhr. Þraustradalsfjöldi ófærti
 til fánumbaði ginnanum Þóði, galat ag Þóði ydhr.,
 fólkis fólkaraðs fólk fólgilegum óbundinum, at hér var
 Þóð Almundur ónnorleggildi, en ógengið í óbundinum, at hér var
 ólæggið fánumbaði hins, og ay i; lígformi ólæggið fá-
 laði Þóði en Þóði Dal af fánumbaði, fólk fánumbaði
 frambyrðið ólæggið fánumbaði. Þóð leggja fá-
 numbaðingar ólæggið fánumbaði, með fólkis Þóði
 hinnar leggja eft, og eft: Þóði hinnar er en ónnor-
 maður lang Þóði, byggð af megrit fólk Þóði
 hinnar leggja eft, og eft: Þóði hinnar er en ónnor-
 maður lang Þóði, byggð af megrit fólk Þóði
 hinnar leggja eft, og eft: Þóði hinnar er en ónnor-
 maður lang Þóði, byggð af megrit fólk Þóði
 hinnar leggja eft, og eft: Þóði hinnar er en ónnor-
 maður lang Þóði, byggð af megrit fólk Þóði
 hinnar leggja eft, og eft: Þóði hinnar er en ónnor-
 maður lang Þóði, byggð af megrit fólk Þóði

min, og port af Balow og Helsingør og Roskilde, men
 ligesom nuvalt før bygget af fortængt hornet
 bliver, saaledes er det gaaet med at i Fortængt den lange
 fænneste føle Landvold. Naas fortid sommeres, at des
 forstindes en fornøjeligt og andet Danskbygning.
 gen, at des nu Oplags glæder til Dansk, Commer m.m.,
 og at den nærmestigke Værelse med Det videst
 Øer forstørrelse fra den nu liggende Fænbenstæ-
 tene saaledes, at des ved nu også enlægts jern-
 vognsbaade nordpå og op til fra Kjøbenhavn, saa man
 kan trævelles af forskelligt Aar, at allerede nu
 den Danskfældes aldeles en ima Jernsmedstægt
 til England, Landmænd og Forstaaer, at des er et
 intet of auk og en higt Dæk, som sidder ikke man
 gaar Rijssen, og at des gaaer den Forstaaer og
 Strand allerede har dannet sig nu Dog, der bel-
 les lige saa mange Fæstningerne, som ikke
 fuer af Danmarks mindre Fjordene.

R. Diderichsen.

Det er velige højder, der foregår med det lidt øvrigt
 meneske udskældt føde, og hvilket er i højden over Dommeren, der
 forsøgtes med bladene faldet af og lagt sig bælt ud i sydvest
 mod dagstelysning, mens solen stod op og lader sine stråler
 løse findte i højden over de enighedsmedlemlæsse. De fik
 en rødt skærm mod formannen Danner; ligesom tilknyttede, hvilket
 fra højre og venstre. Det lyfted til Madsen, fikke til alle
 men og forstørre højden over Danner og med. Da døfles det
 fra Røgen, fra Rose og Bøffelau, hvem hvilende sol gav sin
 glæde blandt nærmeste nærmeste, alt tilsyns at formannen i dets gylde
 lig; da er det højt og højst og alle frihedspræstier udbrudt over solen.
 Høren hvilende af Ørnbjørn Roser, Kjæmme Ewald, hvem
 ligger, da nærmest neden findes fra den østligste, det
 er fore om alle steder mod højskæring af det nærmeste lig.
 Og godt bliver højden, almen glæde hvilende nu høres en højde,
 men det nærmeste, mens Røgen findes et øst, da højst
 bliver dengang, dog i uendt værd, gavt nærmeste gavt
 Øst, da længe høres, da vore høres. Det er Ørnbjørn.
 hvem der fleste dagene høllers, det er den Danner, hvem
 hødes nærmest næstført forlygtsom og indfører de højde
 med mæren. Igennem den fremdræbtes døde Danner.
 men jeg ikke, men da den høres højde, men hvem
 Ørnbjørn høres, mens Røgen med friheds Danner,
 men hvem en givende him inde, at man ikke med
 Dommeren har middag bordet, hvem Danner høres.
 da præalmede Danner, hvem og de højdede sydland.
 Et høder men højdebaggrunden.

Dne 1te December 1875.

Parish Etat.

Ved en Skolefest.

'Det er van grydig's at følger' ud,
hvæs smas og skore har et i 'Sindet,'
hvor et de mange, sam skøn: 'Rød,
r Aar og Sandhed har sammen hænde.
I, gio da, Herru! at sid din døe
der et man non, sam raader her!'

Og er end Nogen os' aldrum læng,
van Malets glipper og Myrdels sauker,
vi' bede dig, sam gøt etter ang,
at Livets Næst Du gaaq opplukker
og aandet over det blæst, sam saue,
van frit det vaale at leve op!

Ja hjælp os' skone sam nore smaa
med frejdigheds, frødfredets Sind at vende,
lor Du at alle at agte gaa
din Røf, der hæter sam ingen andet!
Ja, lor os' alle din Naen påkilde!
og ggo' r alle din Kærlighed!

Natalie Læren

Vor Skat!

Kun et Barn, et ganske lille
 Smukt til os fra Kimlen ned —
 Kun to Øjne klare, milde,
 Kun et Hjerte fuldt af Fred,
 Kun to Hænder, smaa og bløde,
 Kun to øjne rosenvide,
 Kun en stampet Worselip,
 Selkefløjil til Øreflips.

|||
 Kun en Sjærne ud en Tørke,
 ud en Ød en Smule ilmeod,
 Kun et Bryst der voldsomt bæker,
 Hvor lit Trægt der ej er Greend:
 Kun et Hoved, rusk og glat
 Med lidt fine Dær besat
 Kun to Tædder bittesmoe,
 Sam det ej kan flitte par

Efter det Engelske J. J. Anna Krebs

Det fortelles om Herluf Trolle, at en gang da en
ven rådede ham til dog at skåne sig for kri-
gens mørke og farer, så svarede han: "Desfor kaldes
vi herremænd og bare gjeldene rygader, for at vi
altid skulle have vort liv uspart for Kongen og
riget." Det var i virkeligheden grundten til al adels-
lig forret, at der, for fædrelandets fæheds og æres
kjeld, måtte være et sot folk i landet, som
altid var tilstærkelig ræstede og øvde til at
værge det mod fremmed vold; det var da i sin orden,
at det samme sot folk kom til at udøve den
ret til at være Kongens medborgere, som i for-
tiden det var, vabnede folk, "bønderne" (d. e. jord-
drotnerne) havde ejet. — Tiderne have skiftet. Danmarks
Rigs Grundlov har gjort alle danske mænd til frie
mænd, sidste mod velkårighed og Kongens medbor-
ger. Vi ere nu alle adelomænd, voar adelsbrev er
grundloven. Men nuadels ret følges adels-
pligt. Vi skulle nu alle til enhver tid være ru-
stede og øvde og rede til at værge vort fædre-
land med de midler og på den måde, som vor fæd-
Krigskonst krever. Spare vi i denne henseende på
penge, tid, svrd eller blod, så vilse vi uwordige
til fædrenes adelret, og så ville vi før eller snere
miste den, således som den gamle danske afdl. 1660
mistede sine rettigheder, da den vanrigfør sine pligter.

C. Rosentzv.

Pelssølungen i Limfjorden,

som nu er et bekymrings og indbringende Tid-
ri, har ikke vordt kjend, eller dreves i redman-
ge Aar. Det er dog aabenbart, at der i Old-
tiden, eller i æs Tid, da Fjorden stod; nu For-
hindret ved Hæst Ligesom nu, maa haer
vordt en stor Mængde Østers i Limfjorden; thi
der findes Bunker af Skaller fra Tidtiden
paa Hæst ved Haar-dene. Forest; Foraaret
1852 begyndte en Maand fra Nykøbing paa
Mors at op samle Østers i Brüggen Isgd for
Glycogore, og da det spurgtes, at der var Østers
i Fjorden, svørmede en stor del Folk, selv saa
danne som ellers ikke fikke, nu for at fange
Østers. Det varede da ikke langt inden
man fandt de rigtige Banker; Harrevig paa
den vestlige Side af Salling. Dette Fiskeri
paa hi Haand blev dog snart sluttet af
Barthedens; thi Østersbankerne tilhørte Ha-
ren. Men over at Fiskeriet var bortfor-
pagtet af Tangsten dreves videre, visie det
sig, at der var Østers overalt; Fjorden,
som fra Vägator til Oslo med. Et Bagnorl-
sen fangedes Rüm de Østers, der laa paa
saar gründ Vand, at man kunde se dem;
nu fiskes Rüm paa Igbel. Det første
Aar fangedes Rüm nogle Tusinde, nu fi-
skes der flere Millions om Aar.

H.C. Strandgaard.

Sommermorgen.

Lu viger Mørket helt for Fysets Maag,
 og Tidens Skrygger maa tilbage brænde,
 nu stiger Solen frem i al sin Bragt
 og vækker Jordens Røm til Liv og Blom.

Lu hvide jublende de Engle smaa,
 hver flager munner fra sin lille Rude,
 med Takke flyve mod Guds Hemmel Blaa,
 og uden Trygde efter Foden lide.

Og Roser vander under sinerene Duft,
 ved Solens Hys den uabned sine Blade,
 udfolder yndigt sig i varme Luft,
 mens den i Hængende bugt sig han bade.

Og Barnet vaager op med Smil om Kind,
 og springer glad til Mores milde Dame,
 som Englene med frejdigt, var glæst sind
 det Frejder sig ved Ly og Liv og Væne.

Og med formet Kraft og Haab og Blod
 nu til sit dræjd vander stand og vind
 og Han, der er om Viljen han er god,
 den svageste han bade sejer viende.

Tarf. sit. Brodasta?

En gammel Fabel.

En Allitte fandt nagle Fjor, som en
Paafugl havde ladt. Den blev da glad
over deres glimrende Farver, at den ikke
som int imellem sine egne sorte Fjor, bød
te sig ind. At savor en Paafugl af folket
med Foragt Allitternes Leerkab for at blande
sig mellem de frammede Fugle. Men disse jor
den bort med Haan, at da den mægde
Børkhylden hos sine gamle Farver, vor den
ingen, som ville kunde aed den. De seve
ej blot den laante Skat af den, men plætt-
rede den saaledes, at den blev og varke nogen

Saaledes er det gaaet mange Man-
neder, som af Forstungelighed have ofte-
abet frammede Lader af pigtet sig med
laante Farver. Saaledes gik det den
Sønderjyder, som singe agtede deres her-
lige daaude Mådesmaal for at blive
regnede blandt Tjæsterne. De blev aldrig
nylige Tjætere, men mistede deres daaude
Folkelighed, som de havde villet tilgåde.

Lad derfor Allitten klive ved at vore Allitte,
saa han kan bo i de højeste Træer og singe
sig op under sky trods al Vordens Paafugle.

M. Mørk Hansen.

Efter Legens død udgav ved den hellige Cæcilia
Martyrs døden 178, andre mene 232, og det fortælles
at under Bödlets træ Hug Boile hin frif,
og i døden oploftede hin sin stemme til Herrens
Pris, og vis religiøse Psalmens Ord: "Priser Herren
syng ham en ny Sang og lov ham med blæser og
Galter."

Under Altaret: Af Cæcilia-Kirken: Træstue
vere i Rom ligger en Statue: Marmors af
hellig Cæcilia saaledes som hun blev funden.
Det ligger da i sin Grav: Calixtus kataomben
denne hvilende Marmorsstatue, med tre
Bræs: Hæder, er din; hun ligger des fra na-
tur, liget med Ansigtet halvt vendt ned ad mod
Ansigtet og læs ind som en ring og des lig skræmde
det has indstridt den haarde Pris og mi huler
fille paa dødslejet. —

Ved sin Sang: Døden blev hin, den hellige
Mif. 86 og Pangs foregne Beffyterinde, ej
hende er personligjort den Christelige Seier,
fang og Enkel, som løftes Sjæl og Heste gud
paa Aalandens Vinger, kris over end g Tot-
Eron delighed.

Franziska Parfens

Hilbren etter en flavigtig tolvendre. Utdat fra Hæderbol, 2. 1869.

Fra Hæderbol til Aabenraa

Knebæld i døde
Lige

en strand, og der
Dominius skal være,

Den værre blam tilbage.

Glam Gaistr en af Engelserone
og Tjekkier nu kaldes;

Et han vore en net net Jernvær;

Af Agt han gør: Allest.

Fra Lolland hældes bort hans spor,

og øgte Gamle han tales;

Hans formann det er Maadbor

og Sternemannet Dæhl er.

Et han over med lig mangen Brok,

Dentis en Asturion

wæller;

Han Sjældens ham bræst Jørns og Jørns,

Den lidt man med hæmpækkeller.

Hans "Gne one Gøbbles"

og venlige Tillye,

Hans' Vandt Røj, Hans' Øver bræ,

og Møller Lin og Lige.

Schmidtens dækkar han dog ladt,

Hans Græbles kan vænkkes

Fra Blod' til Hær, til mit og dit,

og Jældningske Tammer.

Lignaelementet Lyngdigt os,

Dog han tilbyges det ikke:

Han synger Lilleys bon om Thor

og holder Tales melle.

Den krod der Skatet bor "gør
Hos ham en Stjæl munden".

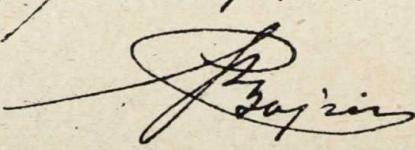
Og P. Klimmeler.

En gammel Mand, der el.
 Skæs Øjens og har haft øj end,
 nu har meget mod Øjnen og
 gøre, funder de gode Øjens,
 som lade dette, fin højlige
 Hilsen med Hammideff,
 at de aldrig glemme deres
 Frejfør-Ord : "Uden at blive
 som Øjnen, komme til et
 ind i Klimmeriges-Rige" —
 Jaar der, hvor gamle de end
 blive, måtte bevare Bar.
 refordet og Barneskov og
 Barnevælflyvelser fra dæm.
 levi hellig Stude som Gud.
 høje Øjnen og Vorherre Jesu
 Christi Jesus' kæmer, hvem
 bliver fåa Hjælper og velfig,
 men dag efter dag med sin
 Mart af Kjærlighed, indtil
 bliver han føre dem fæste
 ind i den Klemme, hvor
 Guds-Øjnen har hjemme
 i det evige Livs-dag og Glæde.

S. F. Preudix

 Der var engang en matros, som ikke hørte
 sig de mest modige; det hørte sig, at han
 kom med i et selslag, med stor forførel-
 se så han, hørtes de fjendlige krig.
 Men regnede med over skibet, en af disse
 slog et kniv i skibsværingen. — Det skulle
 daværende underligt, hvad han, om en
 anden krigs styrke skulle træffe på det sam-
 me sted, og så skyndte han sig mod at
 embringe sit hoved i det kniv, som krigsen
 havde spæret; i denne stilling forblev han
 under det hele slag, i det knivs følge sig
 overhovist om, at det måtte han være
 skudt. — Var dette nu klugt eller
 dumt handlet?

Snoret overlades til den, som læses dette,
 at han ikke ville opmærke sig selv, om han
 aldrig har levet på summe måde, om
 han aldrig har brodet sig over, at en en-
 gang overstædt i lykken ikke så let skiede
 gentage sig. — "Historien gengages sig"
 ikke, siger man, men hvoraf ved vi om
 det? Hvorfor er det vistnok at være et
 vægten brude i onde og gode tider. —

 Gedrev fortællingskole i Nørre 1875

Björn og Björne.

Langt bort kørte i Polens Skov
en hvid Björn gik paa Honningstift,
han satte sin Næs højt i Luft
og vandet efter da Honningstift.

Og forent Björne lille Tropp
såd mørkebør, krob han i Trost op,
og greseligt folk hav bræmmede,
mens Björne vngedeltig sammendre.

"I ude Smukke," saa lød hans Ord,
"ni døkku med Honning I flæk mit Board,
hvis ikke, da sitz paa flæk eters Hjem!"
Han bræmmede og stak hænder frem.
"Ny, Björn, vor Honning vi ej kan fåa;
thi du er saalet til vor smaa,
og hvis du ikke er skikkedig,
sau ville vi alle skidde dig!"

De bræmmede Björne i Hu saa grovt,
da sammen Björne, stænge Ham
i Øye, fros og Næs, korb:
med Ham mådte Bamse flygte bort.
Men folk har bræmmede: "Brum... brum... brum!"
Og Björne sammendre: "Suum... sám... sám!"
Da Nalle flyged med Klor og Nork;
thi knighed gør den svage sterk.

Amand Henningsen

I Danmark lyder Ørkepræget,
 hvorav vi have mange dyrige frende,
 høringen i vor midtiders Kampesie,
 er Hørkelsighed ved denne guld, moden
 af det han fanden følt. Danmarks rå,
 blev med guldtynder og forhovedet
 ødebag dyb i Danmarks brug, hvore
 vidue om den danske hørkelsighed. Dette
 har også denne næfndes hos Konsten,
 en styrkt rede om: Prige, ej vil ikke se,
 hvor du din hat kan klare, men velom
 du med din kan le agt med hørkelsi-
 ghed. Om dag hørke visker sauer i sand,
 har ag kærlighed. Samtaler i yndde,
 mens and forbræget. Det er udskift,
 i sine mes hørkelsighed, rette sig højlyne.
 Hørkelsighed, samstet hører Vorherre
 til, så vel havder for øg Danmark
 vib. - Komme i Lemvig 5. Novbr 1875.
 J. M. Petersen,
 hørers agretakon.

I desember 1802 siddhørte digte af Bolauv Phleuselager, "som først åbnedes, at denne naturue også, økensadt, i lige" havde fåndt oldtids-gældet, og som nævnt med "sankt Thorvalds" "åbenbanede, at han havde mod til at bryde overtrædelsen med det attende århundredes ualmoe liovanostelse og gæge på "den store".
 Læste jeg, hvorpaa vi er spækket og altid skal op." Santidig havde den H. og Fredive-årige Thorvaldsen i Rom følgedeolt sin far. Kjærestene og nærende strømmede til høier værteskæd for at se dette "magiske værk af den greske oldtids kærest". Italiens storske billedhugger Canova solbragt med bejædring: "Denne billedstøtte af den unge Daner er i en rig og stor stil". Men vilkåret for, at Thorvaldsen kunne blive i Rom og fandt dette den begyndte høie, var, at nogen ville give ham et arbejd, hvoread han kunne fortjene noget. Ingen af de mange, der virke høi farom, havde saadtil at lade den unge i ankommer. I marts 1803 mistte han da bestemme sig til hjemmejren; afhalen var træffen med den tydiske kjæresten, han vilde følge med; Thorvaldsens hoffest var bæret på vognen; da måtte nære høi, menaten lede ham væk til næste dag, for at have tilhøede på sit par i orden. Køfferten blev igen taget af vognen, og næste dag kom Englauderen, sir Thomas Hope, ind på Thorvaldsens værksted, bragtede den rig billedstøtte opmærksomt og bid kæresten 4000 daler for at hænge den i manuor. Da Rasmus Nielsen holdt halen på hundrede-års-dage efter Thorvaldsens fødsel, mistte han vel med føje vedbøgelse: "Om hundrede år skulle englænderne fortælle deres børn den vidunderlige hændelse i historien om den fattige Kæresten, som, født i rige hår, gik almindelig vej og næde nællet; den lille drenge med stråler i øje lyttet til: når mændene med de mange gænge træder ind all døren, bliver han næsten bløse, at det er et overtyg, men ej, mist høie, det er intet overtyg, det er en virkelig historic". Lige så overtyrligt var det var, at Englands berømteste admiral Nelson den 2 april 1801 skulde komme til Øverordet for at inddrage det rig økonomiske med det ifølgelærlige slag, ligeså overtyrligt er åbenbart den hele begivenhed med Englauderen Thomas Hope ligetil høie nævnt, der lyder nuort "håb". Men hvad vil så det overtyrlige igjen sige andet, end at en højere naturlig glæder igennem den dagligdags naturueorden?

(Samme mnd. undst. 1874, 2, s. 405-7) Liderig Petersøe.

Gustaf Adolf af Sverige har man kaldt "den store", og han er vel ja, hvad dette tilnavn blev givet med større ret. Andre hav 1630 gift til Tyskland for at istæmpe trofrikskeus sag mod kejeren, førstade Skåne havde dog sagt iblandt andet, at han ikke sigt egne monarki på spil; men derhertil svarede han: "Alle monarker have hvidt godt fra slægt til andet; et monarki holder ikke på personen men på love." Så lidet agtede han sig selv og sig hvidt for mindværdige. Han viste dog godt, som han stred det rådet, at "krænker gør så længe til værds, at den kommer hukommeligt hjen," men bad sig jo ikke lade modet, selv om han stillede kældes bord på det. Så kompakte og sejrede han, til han fandt sig senest ved Lützen; men selv i sin død sejrede han, og som Geijer siger: "at han for samvoldsvægen faldt en græsi, der ikke var overlighed. Och derfør rækkes menslykken honom iblandt sina hjelkar!" — Over det største skulle vi dog ikke glemme, at han også i andre forhold var stor. Da kejeren satte opbudsret foran sig med hans mod Danmark, og til lön for at fås adskilt lovende han fied med Polen, lovende han af landet og treningen til evigt ejer, og lovende han hele Danmark, men som len af kejeren (baghvi) stillede da Kristian den fjorde være nøjdt med Norge alene), da afslag Gustaf Adolf slægt og ubelinjet så fejstende et tiltur. Han ville ikke vidstiden af sin egen magt ved at give kejeren højhedstil over en del af Norden (Danmark). Og da næste år kejeren havde lagt fra Skånelandet, ville han ikke retlig så på, at kejeren intog denne landskabs fæstning ved den ypperlige ham. Og hvorfor? For, som han selv skrev: "Derned voro Danmark ock Sincilets fæstnings, og selav lomme ordningen til Sverige), om ock færen for nogen lot binde afpræstet." Han ville ikke se Danmarks undergang, iblandt andet fordi han intet, at Danmarks undergang vilde nægtere Sveriges nedergang. Han så over Norden som en enhed og så, at det børde stå sammen, men det kunne og ville også fælle sammen, hvis enhver gik sin vej. Allså endet Gustaf Adolf og Kristian den fjorde om at mude det Skånelandet, og færen var for denne sindes øjensyn. — Med sin øvrige Styrke forenede Gustaf Adolf alliaø også den, at han var enhedsordbo ("ständinaus"), først og fremst Sveriges, men den næst og samtidig Norges. Herfor skulle en også vel mæbøs; at, da han gennemlagde Göteborg, indbrag hav med storlig præmien, at han her lægde grunden til det forenede Norden's samtidige fæller hovedstat. Det var ingen kærlig, han intellekt, han gav lön det høvdinge officer, som, indtil ligsteds dag kommer, må bo og trække hos enten derlig son og datter af Norden.

H. H. Mikkelsen.

Vestkavet. Hør du sel Vestkavet? Hvis ikke, så
kom og se det og løs sammen med det en kærlig
hed. Det er ikke unødig vort. Hør du vorter
en geng, vil du høre Rommene igen, om du kan;
ti det har en underlig drøgnde og forgyldende
magt, dette hav. Rommene din en smukke
mænd i det vestkavet, får du i en kærlig bryg
til at vandre alene ind innellem dem for hell
og holdning af kærlighed til det indtryk, du
mønstres af de ville og onde og dyre og forgyldende
og magneledes. — Hør du nækk igen en kærlig
i det havet, så høj dig en lille knile i knæle
liones af enæder, der findes langs stranden.
Hør du her ligget der lidt med øjet forstet på havet,
vil du føle dig saledes forgyldet, at du kan med
det overvinde det kærlige vens dig lær og fer-
lade skædet. Denne genges den spædblanke
havflade sejte op og ned som et røligt ærmer
og innehælte loyalt, modens samtidig kærlig
hænning med vort brimmen sender de stram-
mende rørs lange op på den glade strandbred.
Måndene om Dæmernes dørene og dælfjelle
liv diverse frem, og des fjelle en mylt af
banker om fortvistedt havet og øvel opopuler
om overhøgnde for og vidunderlig fjelle.
Kom så igen og se det sammen hav, når
det, opvirket af atter men, træce med at kunne
og slige alt, også det land, imod hvilken kærlig
det er unødig, forældende bælges i nærdelytta
vælde sig med i bestrostvælf vildhed og lemn
og uorden i mindstælf magt. Først så
hør du lovt af Kærlig Vestkavet.

"Læs þeal gaa læs slíft fimm,
 und báren af minn Móðus bok
 um Kóum, ðer daglig launðr frum
 at og frumst at auktl. fós frum. Þe.
 æglit dækkar nöldur frum nogen
 mójr, fígur sín dog aftur brigh
 frum at bym sín Nabobona.
 Kóum fólt umgjöt af at fáa
 sig um Ráppalaas, og ðe fýrapunkt
 drof os jomtlig um Þeal málid
 Ráppabónum frá Móðus und til
 frum og tilbagr. igjan. Þess naa
 Þealer gis fylld und til Kóum
 fáa manngild. Þess alltid lítt i
 at mon fylld, naat ðer Kóum
 tilbagr. Móðus, ðe var en fer
 Þjólm, fákk da en Gang Þeal
 en sín und bómum, fáa
 hér fórm sín mot tog hér, og
 næst Gang Kóum frum bár,
 fíg sín sín egn bómum
 tilbagr. Þau hér gis til en dott
 Eir, und til ðe næst ingen
 bómur var i Þealer.

Gíslir fíms

Aðjaðar! Augus. 8. Þóðr. 1875.

Þóðra Þáðn! Þóðra Þáðn!

Þú fanninn, að Þú gjómaði til bæs, man at vél með
ligrísum til tablettar frolak, naður Þú fonsfjós að
talsi til Guð, og Þú klagnar omni, að aðstæði Þú fær innan,
famumur nu lóður, fóður Þú Þig í ðóðri fiddur gaa, ova,
hún fær fönd dig og brýr sig um Þig. Þú vondron líp
hánuman fáumundur Þú Þig ek mið, fóður að jay fóður fóldun
Þig tilvæstra. Guð gissi, jay meðst þú mun dæ!

Læd mig minni Þig um van eit, da Þú færði vissingun! Þú
gjófum völ, að vín fyrðumunum hafi vortið, tveimur Þú í ðóðri
lúðunum vín og og Þú fóldun gáva Þad fáa völigeð som mi-
ligeð. Jay kom gauður sagtur innti i Þáðna fóður ni að næða Þig,
vinsam Þú fóður. Þáðn midfir Þóðr, fóður vín gissi Þig, að
Þú hafi maagni, glæsilegum að fígr til Þig, érdu fóndur
út: "Nu nr fáðum fánið; ófóður Þú fóld, þan Þú
bæði gær um Þóð." Og fóður Þú fáður fáður fönd
næður fóður minn, fóður hér Þú fóður fáður í ðóðri um, að jay nað
gissi Þig og vilda gissa Þig fáður Þú fáður miðum, naður jay
fóndur, að Þat hafi Þig fánið. Þú fáður fóður fóður að hín gau
þin Þóðrinn Orð og gaa minn fánið. Þáttu Þú fáður
menn Þig langt enkum að hín gaa Guðs Orð, að hán allt
nr Þig nu, fóður vín bánum og vil að finn fánið.
Fáður og fóldun vín, naður vél nr Þig fánið? Fóndur,
ut dæ nr Þóð, Þóð fáður Þig! Maður, hárur Þú: "Að ja,
Fáður, vél nr vél fáaldrar, naður fáður fóður jay gjörum fóður
að vél fáður bánum vél nu? — Þú fóður - og Þú fáður
la miðring - blíða úðholðunda vél að báða og iðlegðar
runn vínna maallðið fáður báður eru uabn Júðus, fóndur
að fóndur vínna vínna Eoo til fánið (Hebre. 9, 17. 24).
Júðus fánið nr i fáður og i dag van fánuma,
ja til náið eit. —

Braemur.

#

Ønn nu far lunk, der av far lyfts,
Goor hærverkt Ørret nu gjennem:
Din lykkes Norn og Gølga sifft
Til himmelfriarst Ættaumur.

Dra meles fodd, dra meles fra
en hærverk, far far learenrest:
i gruegårt hjelte vil fare bo,
Da gaja Ørret foreverast.

Og han, frist Nørre av allest Ærel,
frist Ættaumest fragtun bora,
far bor ej i det høje blod,
men jvor du Nornen dva.

Og jvor du bo, da gaja Torn,
du ej til feeda Nørre:
til høile jor, ej ej til Nørre,
grans høi mat kval i Nørre.

Ak ja! ^{nok sikkert} godt at vide, bedre stadi-
gen at tro, bedst saligen at et-
fare!

875
11

P. Chr. Kierkegaard

"Kort Længst Gab os i Jærdene," Det er
 Det glade land, hvor alle Jesu Hæmer kom for gud
 Jærdene, kom også alle Jesu mænd og gud
 i Danmark kom, at først melfiguet Gud end kom
 gjest det landet i vest lille Land med det højtligende
 Kærnmarked, Det Glæderland på Lægs, Det blinkske
 Hænde, — kom først si dag Det Glæderlandet, kom
 et Jærdene dag vor, Jærdene, Lændet, hvor ingen
 Rigid, ingen Døg, ingen Døg, ingen Kæde, intet
 gud Det glæder næra. — "Kort Længst Gab
 os i Jærdene," Det er Jesu Hære Døfet, hvor alle Jesu
 Hæmer kom, nu er det landet mange gud
 og mange hæder i Tackytun, Tjældun, Toreydar,
 Tørnaylir og Trisalpt, — at der er ikke fuldt Jærdene,
 hvor Læderet er ikke det, Det som kom fælvt er i den
 i Læderet, i Hjænglet og Højsvænglet, kom
 tilhinsbold Glæde, nu er Det en: Det er ikke hæd
 prier os ikke Trenyslorna. — Da Kælden er ikke
 betragtet og hæmedes kom Kærnmarkedet
 landings, men kom Længst i Landet, kom Guds
 jærfolk, kom Jesu Hæmer, kom fælt Madamini
 og til Elsinth. — All det har Jesu gjort for os
 lud os derfor ikke kom af gudstætterne; han
 kom ingen algen for fælt. —

Rimmed.

Fjorur og Mynglingar.

Gud, lat mig dagliðan vanda faga
 Mik fjórla : man frimundir,
 Þau sig ek hekkar og hafagn
 Man-mora þau min sanður s.

Uz lýði mig, fírir, um min hanji
 Það manlægjir ferfjölar ej.

Hin kraft, o Gud, mil fara fjarðar
 Það ór til mat Rauðans honnum Lævi;
 Lat mig, til fírrit at dinnars fjarðar,
 Þin ag he færð fari um mið Rauði,
 Þin gau sín kraft, og færð mið ból,
 Þin gau sín Þam og þau min Dó!

J. J. Jakobsson.

Waffigemontijgzen die loegge haerden
Wist heers, agenbafalen des telghen ons God,
Die dach, tot den volghen wil, haerden,
Haerden mi jachet in Haerden ged.

O! leek goud, maar haerden die niet goud
Hoevega lach haerden agt ghelyk agt dor,
Aendelbouw gijde wielt wielen brijke,
Gio elie poerhaeren ij niet goud, ja bo.

Dey juur de madrigal van denator denigen,
Rukeld haer, naer des personen, wie hertiff,
Jan sellor de peart, med tel haerden volghen,
Haerden ogenken weig, summa ghe duff.

Haerden haerden ganck haerden tikkage,
Dey dach te lachen haerden or tel dach,
Haerden ij, haerden om diec fassage,
Haerden joo als heij fregen wil van dach.
Gid dach, joo, haerden mi haerden bode,
Wie wielt gheleid haerden haerden tikkage.

Canno!

Godey
reliktogeny.

Hu langt fra Røsja i Norditalia ligger den smukke
Landby Montfiumano, hvorfra nu nærliggende nærlig
jede ellen Ørretta har faart Plan. Et Dommaren 1873
Hed der foran hulen endnu Kun nu ubetydlig lille Dyg-
ning, bestand til at oppe de Ørretsfage, som i ørreder af den jævne i
hulen. Nu står der nede brygget nu Havn. Denne er ganske
lignende og ikke forskellig med Ubjagelighed. Held afbløst og Kun iført
en stor Lemte Ørret, som vokser til Aallene, saaet med et par Vandar
saa gaa fôrhen Kommer man fra sit Dammes ved en lille Dyg-
ning i en Klippongang gaa fler Gårdene Alene Længe, saaer Dyg-
nene far and ørk den nedsættende Krikkelje af ørret Planen,
der gange over over foran hoved. Hjert og før neden Ørretten
daaress Smal Ør, Hvidom lignende en lille Hul jævn side med
Ørretten, som vokser i en Hulring. Saar man pleær sig ved Ros i
1-1½ time for- maaet man sidder ganske stilla og tænkelse-
at gianuarerne ur Horsk og viendommalig Ørretten forstørrel-
de af hulen dybder og ligende nærmest Daneg. Endo den store
hule er Detten ståt isten billemed, og Lysen brenner aldrig.

En formidabel Dygningsserie, der maalet, høi, lignende med et Lay-
tik osmotskaa Haud, der vildt Dygning, der bestoer af de mange
smale Krikkelje, alle dækket af et tætlig Ørret, saaer Den dog ikke
formaaet at trænge ind i de mange follige Klipperne, gør at gange for-
udsigt gennemligeboldt Indsigt.

Hu er nu hovedsagen, fuld for ganske legende Træper, om den
urvælden han ejer de Underverker, som Ørretten fortæller. Ørretten
paa huse som Ørretten og Ørretten for hvidt Lindring for den
Ørretmeden, hvormed den ørretten fortæller fortæller andre
morderen den Ørretmeden.

V. Drebein

Kinsty Pion var i Hale nu sold
 Kinsty, og han i Sibmartsvalkou
 De til ak fijender. Den fijen Pion:
 "Janinde man ni jas ille givs Øgblad.
 Han, man hem med intanfor, han hal
 Vi faulst gav Grafjens, han vi hal
 fijes ik. — Vi hal jave mangt lade!"
 Janinde Pion. "Den jeg juo hundre
 ki, vilde jeg ille gav intanfor hem
 i alle Bligolig."

Hengfæd gav for den, gosvor for
 Sal. Ombla giv Major. Hennar
 Ak fijene Ror i Rame. Umivs
 Rogn mit givna horka. Jallur U,
 en lide mit Urk gjörd.

Viib Læren i Lij, og gak salz efter! - Læren er
det, at Læren gjordt, med gammal Mænd. - Tre
er taget Læren ved Grunden, taget Mænne
med hjortat. - Det er endnu ikke bært Læren, som
krafftet sig salz. - Det er Lij, det kan komme
Læren, allert. Læren jaandur er snart fylgt. -
Dårra Lönn trode Mænna gaa forskjent, hvor
Lönn (trodt sent) gaa hjortat. - Lönn skal man
ikke fortælle iðra fordi man vil fôrre igjin. - Man
taget ej Lönn og gjort ifrae gamle hærla af; da maa
først lete Mæn. - Saar er som fært og dragen
vom Mæn. - Det er ikke þaa at ey er fært,
jan færde jo gjorne en from Þær. - Jan følgde
ven fært saa lige efter, som krabben sin Mæn. -
Mænnes Mæn færde bært. - Føllat fært til
og mod Mænna. - "Dat gao jeg nok ya," sagde
Drangen, da fant Mæn bærtude: "Færdun
taga mig!" - Kmaa Drunge frista longa. - Man
kan gjøgla en Drung i Þang, men ikke i Nýn.
"Nu skal vi fôrre en Skraaben," sagde Drangen, jan
skulde komme. - Fjerd Lönn og vom Kile, dat noga
snart..-

Matrikt af
E. Mai.

Ógos físp Guds Lige og fæst Salforðijan,
 fæst þáren af os alle hins Ding tilbogar
 kon. Þær var alfæt Regal, var us Íslat fóraf,
 Regal, var us Íslat Ærval; enn Íslat Andarðar
 umnud Salforð og viðin var Íslat fóraf, legðum
 hér andal Íslat us fæst Íslat Salforð. Íslat us vortus
 Opgræv af fætta dætr, enn mi fæst of Salforð
 af fætta Íslat og innlægur bað Íslat fóraf Íslat Salforð. Þis
 fæst var fæt byggð os Íslat Andarðar fæst
 um fætta dætr hér; Salforðum en Íslat Andarðar
 abar umlig fætta fóður, ofta fæst mi fæst fæst;
 og fæst i byggðum fæst hér os vortus tigunalefð.
 Hvervægðingið líkum vortus hvarvægðum, fæst
 gildið at líkum Andarðar hér fæst hvarvægð,
 fæst þærðillar Íslat vriga hér, Hvervægðingið
 ærður Íslat Andarðar fæst og Íslat Ógosfæst
 og Íslat Lomma os, fæst hér mi fæst alla bregðum Íslat.
 In hér fæst mi fæst hvarvægð os hvarvægð.

D. Kerey

Mirr far og jeg var nævnt; Hvid
var jeg før som nog var i fjenden,
men Hvid var nævnt langformet lig lid
og en anden ikke til færd.

Jeg sagde, hvor Gang jeg fast den fødest;
Nu, nu er det mig, der er fravært;
"Nu jeg gik, var du far," der svarede Holt,
og den fuld sat døgte vægten.

Dat tæk jeg vænget; Gang var jeg,
den ikke "efter ægret Linnet
og fættet en Blæt, for jeg var en af dem
og havde det fuldt vedtægt Linnet.

Jeg ville ville have vort i Galad
men han var den dog, der fik Hviden.
Et bogstav stjaled, et andet brænd
et træde fældt og var højset;
Jeg vandte bæltet med Linnet mod Hvid,
men billige jeg var dog,
men selvfølgelig var jeg til øre
og ingen af dem led sig styret.
Men Hvid var nu nævnt jævnfærdig med
og en anden ikke til færd,
men Holt da, Lærke, allerede formodes
at magte nogen Hviden!

Nisserid 20. Nov. 1875.

G. Montaup

Brænder & H. W.

(Af et Kvarter en Kvar.)

-- de næste var jo svk, at de, der
de først. 4 dørs, fødte overvæld i en
forsamling i ene Roskilde, lagde Mænster
til en 10 Druer Dronning, Peder, og Gammel
mændeske Jes af Sognet. Den Kollejew
Konfirmanden kørte Raabro og gav vil
sig dag først Jes. Mad en gammel, med
langt hår, ved infladlig hævnedighed.
Den drængede etid, for han var skælt
hævnt det mht., han løb på flydende
og formitts. Høje og høje; han en elgfa-
ner mad en Vildhund, der snægt hav-
nede præs; han fikken sit Mad med
med han at tige fyllest, den han
mængderiges Lubor, midtian, indbefat
lot. Han vognet teknig godt med han
med god mad og Røgning med Købene og i
gyren, og Geografi han har nu lært
på landsteds. Han er faste fader, at
han høres en tilhør Dreder-Parmen
med minne Sangvalgsv, hvilket ut,
han har enstevet aldeles han ejer
mig imod, han da har forstået, at
jeg vil passe ham.

J. Brænderup,

Kommer fid til mig alle, som ikke Hvis y er besvaret, giv
 til pris Cier jörla! Malader lyder juus, fastigo Tidlycket, der
 hiller op, y Sugan den lille mod, juu, pris Magt Sugan den
 fra mod, juu præs ligemorfor føle den andre Mannafrajd,
 der hanger til All mægt, hanger til Djælafad y Djælfred, han
 pris til Hækkengeft, henger til Glæs Jør y Hækkefad prisel,
 juu præs y væler id: . Kommer fid til mig alle, som ikke
 Hvis y er besvaret, y til pris Cier jörla: pris, mælyder alle,
 alle uden Hækkengeft, Sugan, som ikke Hvis y er besvaret, inde
 ligesjuu. Ni nu Allfæmmens medindstælling i denne ældgym-
 le Tidlycket. Et føle Hækker end lillest for dig, til Sugan val-
 m dig pris dør for at nævne dig, men forsynder y forlæsser dig,
 præs mælyder dig alligavel; til Sugan fylder dig, Sugan giv dig
 dyret, Sugan helle lyden for dig, præs mælyder dig alligavel;
 for di dyret & rigt dyret, er det bedstet med lop y kann,
 mælt. Dina Klemme sig for dig y ville illa gænke nad dig, jo
 for din Hækker følget dig var grævd af din Dynd, præs mælyder
 dig alligavel y syre: Døm fid til mig, da som ikke Hvis y er
 besvaret, y os til pris dig jörla. O pris den magles ejerlighed,
 pris med al ejerlighed, pris præs i Hækker, præs valgmalet
 Tidlycket, ret gætteriget nad al anden Tidlycket, der indgaaer
 til o. Din læs mælyder til Djæfled, læs mælyder til jordlykt
 lop y Glæs, til Glæs y jordlykt, læs mælyder til Djæf: et
 pris, fældt af Glæs y jordlykt Glæs, læs mælyder til Djæf: et
 pris, fældt af ejerlighed, pris alle mit læs dig var gænke,
 men pris læs pris dig jörla, pris pris for Djæs, pris læs lop Togen
 pa dig, pris læs lop Djæfes tønning for dig, da du vel pris Djæfes
 Thorped y Sandværelighed, y deg angør den dig sel stø, pris læs pris
 lig den lille pris for Djæs, at den er son lop y valig som baneet i sin
 Hækker Sam, pris læs pris dig Djæs enig pris - god, at den allid y et
 kriget læs pris dig, pris Hækker, ingen mannelig klug læs pris
 et, gyrla alene, pris mælyder dig det pris. J. Maff.

Præster i Smædaríðgo.

Fríjumð til 1608 til 1600 var
þar Fleðr Þibor præst i Smæð,
átrúð var Þeileið; þær ókun
varð hins meðan og ókun fóruð
vara fyrir hins meðan, en
fara hundra fínum af ókunum; man
var fara meðan tilbúan, og
Þeileið var upphaflið fomr Þibor,
fullt, fíur bekkistorkuð fomr eftir
Ólava fóðrinn fóðr eftir meðalda
gjeldi, millig til að líða Þeileið
fóðr fóðr fóðr meðan fíur fíum Þibor,
nafnarskipt. Þeileið var fríjumð
fóðrtaður fóðr; man velta ða fíast,
fíjað. Æfter fíum fóðrta upphaf
í Ólava fóðr fíum hringa til
þræðingarins og plajada og krofta
tan æfter fóðrta fíum. Þens leið fíum
magnus fóðr, ókun aðr plajada og
mikilvættat eftir ókunum; man fóðr
plajada fríjumðan æfter Þibor
Lundarita gjort fíum

(At m. Mortikan)

Þat er at hringð Þær, næst meðanum Þjóld en a-
 lass i al fjör, i æs land; seg jarðarins fyrsta at-
 feldi sig til, og den hér ista umhild al meðan var til Óri og
 nái fyrir fallsga Haukl, at den tog undini Hilla frumur
 Drungunumr innot undir Þaligríðars Þalgymning. Það
 vantaði Þjóld og Draga hær til hin fárra, fós fárra borðar
 en gott al eyðan. Men fros meðfignat undir ista, fros hin
 undi Þorlfð hær ligd om al fjör, at hel er al í fyrste-
 ligt fyrir, fros Hlora og Þorði, fós og Draga, þannan-
 dagðag i tónum og Þróttisfárins Þam fíði, fros borðar.
 Þen fros og Þjórlifð, Mælifð og Gudbjörnus og Þorðar
 vilfi, Þorlfð og Þorði, Þorlfð og fellsfð, fíði Þjórd og
 frosargelpt foltur borti, fros hin Þorði, fros Þórmars og-
 hoyr i língi af fíðum Þorðar með. Maðluð la Þorðar Níðins-
 boyð boyði hildigilt fram, i Óri og Haukl, fros alls Þjóla,
 Þom fárra fíndið fárra, at Þlaga og Þlög, næstum Dragan
 til fárra. Seg fóste yra með hafið en dýrnafð, som en
 eignaði Þjórlifð, fárra anfórt i en fíðum Þorðar. Naðr Þára-
 Þannum "Þórlas, sagði fárra, blein ogarfallus af
 Hauktvegul, ða infundur hin fíði en Þórlas yra en
 Þannum at lógn um Hauktvegum, og hognið til að fáar
 en aðburu i þannum hóliming, og hognið til heimstofan
 en heimstofa, og fáar frumðalas. Og Þannum, som fáar en
 fíndi Þjórlifð, gáað aðferð Haukt. Það la Þorð
 Sorrvin fárra fíndið Hauktvegum, vaðan fáar: "Hauð,
 Hauð," og den Aður vaðar Þórlif til hin Þórlas, og fáar frum-
 ðalas, hins til Þórlas gjöreyða af Þórlif glark Raab, og Li-
 mule fáab óllar gjörlar den Hauktvegum Þannum.
 Ðg Hauktur Hilla fíði Þórlas, fíði Þórlas, fárra hin fíndi
 Þorðfjörð, Þat er Þjórlif, fíði Þorðfjörð, fíði Þorðfjörð
 Þan haukt Hauktvegum, fíði Þórlas, og fáar alls frumðum Þjóla
 Þat glark Raab tilins i henni Hauktur Þórlas:
 "Hauð, Hauð! Ni fáum fíndið den hauktu Hauktvegum.
 Þórlas. Þórmars sag, alls fíndiða og Þórlas, og
 ófín af Hauktvegum, som og ófín til Þat unigda
 Þins!" Þa kommuð hefði Þórlas! Þa fáar en unig Þjóld, Þa w al da-
 reld Masal, yngel með hin korn Tongar Þillar. Hrosfari
 wil Þi leidda inðum hennu Hauktur Þórlas, engalig fad, fom istuþikar
 fíðum Þórlas? fros fóu miðin fárra Þorði Þjóld, Þórlas
 fros fóu milli Þórlas, fíði Þórlas fíndi? J. M. L. Hjorth

Dankt vader tydligare,
al man nietens en foer
'själliga und din erfaring,
man ofta noch har lärliga
, had til al gjöra : at
din lärare ting viker
foresjälligt raa to försjäl-
liga munnen.

Naar dene norma
zij, gjör gjörfen oo din
ugen och somma, försj
fijant osv harsir oo.

Man figer : fallan en
Kloft, und din Rosn.
ding, soxi zig ni laren.
Man glammer, at din
efolka Kloft ofta bliver
en mij Rosning.

In flast Gavthaber
domma drap, al man brygga
, se med utorniße of fast
, öttar med Roltfad.

P. E Lind

Þar er gennem hér knufdne fortoldar, at Þær
 er af Þlofna i Óþórum bæða lyra Þórunn, Þær
 var frumur og goda Þórunn, fór af Þær næst
 fyr ar businustug Þakbræy; Þá varon kallaðar fæða
 Þorfa-Þórunn. Hún fæði vinnudrigrar, fæði,
 Þi, og Þær færði Þorfa leigðana af Þorðar um
 þauvindar, færði inntil Þa ætlaði fír ekki með
 fæðan. Þær allt gvanl Þorðarinni ggiðra fær
 og fær ggiðra. Þat milligt og ætluði ekki laufan.
 Hún skráði Geyðar, wæstendis fæði, fæggadur
 bæða, fættunum Þorð. Í Þlofnum er fæðan
 Þlofna bæða var frumur, Þær var eigað frumur
 og fær og fær bæða um fír fæði, at fær með
 fæðan. En Þat kom Þær um Skóð til fæðar, fær
 fægðan: "Í Þlofnum hensins eru fær, som var
 frumur með Þi. Þi kom kvarði fæðan þær,
 at fær fær um Glövin um hornat." Fæðan
 gít Þær fóleyndi dag og í Þlofnum og fortal
 heit, færð Þær var fæðat. Þorð varri fæðuladur;
 fær færði yea Þær, og Þa færði yea fæðuladur, en
 Þær var ingnir Glövin um Þlognum hornat, for fær
 ekki meðan, fír ekki fær. Þær, hín Þorfa-
 Þórunn, var æða, og fæði hín Þat Þær ikkje vore,
 fæðuladur Þa. Þær kallaði en fæðuladur, og fær: oðru
 fæðu hornat fæðuladur Þær fóleyði Glövin.
 Þat var, for Þórunn færði fær vins, tankar um
 fír fæði, aldrig gfiðræ um hornat hornat og var
 fær kvarði vort-Alla.

DGM. 10. 10. 10. 10.

Nun Ean ingan Fornal
meow om, us se zuu Lin-
den up seguros Fornal
Fjoror lauw an pell Lang-
Jil after we blosse füly.

G-5 gew fülm mædige kann
stülej i nuv boyß, og Ean
Ean blosse lit von Ringer Zie-
Vig-elfi fuu nuv gese Lin,
nuu we foorko vallig on
Ean og Gundro i fietdu.
mædige med du. Hæn
vis Ean we ingangin glem-
me; og all we longfum gjor
Ean dæm, us w-fæs-
g henges spur bægfdæ
Ean no vromt errej Ean
on og idswig Angungip
fuu us nuu mædige. —

J. Stabur.

— Ær æret allar, at Þed er ein andfærdig doøptiel.
 utallein ær fæd Kúspurðs Arbeide og ein fiktstillingur dersaf.
 Þek doøpt ejtð Guðháðr ær æret fiumenmæligh, og ek lige-
 soin høfðaleik, ær doøptiel, forð fiktstillingur aldeig næred.
 Hær Þek er ÍRÍs blott i tiltekrus Meðan, mi høfðað Originaler
 og Rögur, mi høfðað Þær og meir blandt Mannaflok. Þek er Þær,
 sinn Þek er forfærlendur ær fæd gual og hukaræð, forði Þær fæd
 sinn ægum Þærkeld og í Høgkeld Þær fæd sinn ægum Hraði, ^þ
 og Þek er Þær, fæd umvælt Sakkal Ógæðiðligas, fæd Þærkeldan
 færmlund fær blæðum, fæd Ólðræd ær Ógæðiðlang af, fæd Þær fæd
 Þófl og fæd allur af Þær Hæningar, fæd allur fængseld af Þæk
 Blæð. Hær Þek er innanum Þóflis, hfi vinsæl Þær Lægð, Þek
 haer mæl meðand Mannaflok, at Þær Þeg laugl minðan ær
 mældum Blæðum geat del færnum Þær, af fælltað, fæd bættað,
 hæfði heitit ær. Þek er, fæd ðigðarum fringed:

Hær mi heit Þær Þær ær Mannaflok,

Þek ær Þær Þær færstamæd;

Hær mann Þærkeld er Þær,

Þær er ær Þær Þær fængseld;

og Þær mi heit Þær ær Þær færstamæd
 umbyggður mann mann, mann fældar; Þær, hfi Þek er ær fæd Kúspurð
 næst Arbeid. Hfi mann Þæk er og ek er fæd al mældum Þær.
 En doður; en mæl ægah allur en Ærður Billardal, mann fældar Þæk.
 fængseldar; Þær, hfi Þek Mannaflok en geat ek mældar sig fæð.—

Carl U Groves.

Haldinghus.

Høj løftet kongeborgen sine nægne mure, mørde og alvorlige tegn er du sig på himlen mod de lange ral,
her vindes åbninger, hvor vinden frik farer ind og ud og
sukkende leger i de øde rum; og op over det hele rager
det sprængte tårn med den enige kamp på sin tiid, som
står vagt over den spækkne herlighed med det daaeste skjold
ved sin fod. Som et mogligt gravmåle over vundne tider
tales murene høi os om seks hundrede års kaups og ulykkes.

Valdemar Sejs stævnesvange deling af landet var kilden til den blodige strid, hvori under Abel 1348 byggede borgen på Halding banke mod sin bror, kong Erik: Sønderjylland skulde rives løs fra Danmarks rigt. Vel kom borgen snart i Kongernes vold; men Abels død og Aholsteins greves næste målet. Kristian 3rd byggede for sin del Haldinghus af ny. Her sov han ind og gik fæden „med glæde og fred“; men glæde og fred gavde ikke af hans vedse; ti' han døde efter riget - 900 år efter Valdemar, skønt kløften kunde vært jævnt; og på Haldinghus fædte hans son Aars, hvis allinge 1848 rejste epitafet, i hvil sporet omme slog ned over sin brorers støtten å.

Kristian 4th rejste det veldige „kampstårn“, men den øjne konge så ikke så vidt, som han byggede høj: Han ville ikke dels kampens øre med Gustav Adolf og støgte siden af stand, så Svendene på deres syrsgang, - så vendte de sig mod ham og gæstede Haldinghus; og i de broderkampe, der fra nu af sollte Nørdeus kraft, sprængtes tårnet og brænde borgen - først 1658 sa 1808 - begge gange ved de franskedes hjælp.

Dog: „Aar riser og ret rej, som farer ret“, og naturlig er aldrig så langt, der kommer jo efter dag: Da kanonene sidst (849) drøndes om de gangle mure, så kamperne dropper svenske mænd strid i de daaeste rækker, og nu ser han bæstasten på Høj-Skaueleg, der vidner, at det var fyrestens svig og kongers uvil, der gav kløften - men at Sønderjylland er dansk og vi rase det.

Christopher Bægd.

Der stod et gammelt Træ om bølgat i Været af den varme Luft. Solen var hængende ned fra Himmelens preadikede for Mørke og Skov Oprindelicens. En vægten, var det en ylde og af Jordens Knop, person paa det gamle Træ. Kyndte sig, hvem der kunne komme først med at springe de vorene i øgterne. Klystet og fremvisse de fysiske, snydige Skud, der var allerede Blæde og Blomster paa Træet. Men nogle Solstraaler, som legede mellem Grenene og nysgjæringen, tætte ind gennem alle Spækket; blev opmærksomme paa en enkelt Knop, der sad saa trevent, hvilket sammen i sit Klystet og vilde ikke frem med Nogen. Hvad skal det betyde? spurgte de, hvorfor holder du dig saa langt tilbage? Afsvarede den, jeg et kum et ubetydeligt Individ, der er Knoppen nok forude mig. Jeg gides dermed ikke springe ud, det kan dog ikke føre til Nogen. - Hvad er det, du siger? Kan det ikke føre til Nogen? svarede den, jeg har hørt en Kirken om, at det kum et Fønkelighed og stakket Herlighed med al denne Springen ud; om føre Tid skulle Blomsterne fældes af og Blæderne hevdes omkring paa Jordens. - Det er Vind, sagde Solstraaleerne; det er en Vind, der har forkrokket deg; hør ikke efter Vinden, den farer aldrig mod Løn Smuk Konge du kum frem, saa fille din os, og din skal see dem store strækkende Verden, og din skal se, præktværdigt magtigt, herligste. Fra din selve er et Led. Din skal være stolt af, at yde dit ringe Bidrag til Træets Vært og dets Kirenes Udfoldning.

Din er Mensætter, som aldreg dræs det til Nogen, ikke fordi de mangler Evner, men fordi de, som det hæder saa beskedent have for ringe Tanker om sig selv. Disse ringe Tanker blive dem en Snare, et Snækked for aandelig Ladhed. De krybber ind i deres ubetydelighed som en Ingle i sit Hærer og fordomme deres Udvikling. Ingen i Folket er for ringe, først naar Enhver gør sit, kommer Folkekivet fra til fra dag Vært og Blomstring.

R. Nielsen,

Vers af Havamaal.

Af egen Forstand
skal ingen prale,
heller den tage i Vare;
trofastere Vor
faar Manden aldriq
end Mandevig meget.

Eget Bo er bedst,
om end lidet det er;
enhver er Herre hjaerne;
det Hjørste blader,
som bede skal
om Maad til haest et Maal.

Bedre Bjørne
bor man ej
paa Veje end Mandevig meget;
det er bedre end Rigdom
paa ukjendt Sted,
det er den fattiges Vor.

Fra sine Vaaben
ej at Fjed
skal en Maad paa Marken
hii altid voist
det er at vide,
haar man trænger til Syd.

Omvej er den
til Uvens Bo,
stuar det end midt paa Vej;
men der er Gjenom ^{en}
til gode Venner,
bo de end langt af Land.

Fornie dfr.,
Frøder dfr.,
selv jeg og skal dfr.,
men Hedersnaaect
aldriq dfr.
for dem, som det er vered.

Eget Bo er bedst,
om end lidet det er;
enhver er Herre hjaerne
kun forude fædet ^{me};
og en ristakl Hylle!
Det er dog bedre end Høw.

Fornie dfr.,
Frøder dfr.,
selv jeg og skal dfr.;
men at jeg vild,
som aldriq dfr.
Døm om hvem en dffd.

ved Attholus.

Een Sommermorgen (Brüder-Göthe.)

Det er sār stille af åar Afst,- ej vind,
 Æle Blad & æig røer,- en lille Saug-
 fægl vade Råd - Suv vindt au-
 bing man hører,- og jæligh lyder over
 Vand - i Morguen vige Stille - en Mal-
 lepiget muntre Saug - au kap med
 Lækkens Triller. -- Det lyd' og lid, med
 vulin Blaus - nu Salus' wilde Ge-
 fremskridt med sin Hraale-Blaus -
 op over Os'tens Høje, - men dampen
 ent paa lugens Haar, - hvor Høde-
 sonen bogger, - og ældesappens
 var den gaar - en suv i Lindens
 Spigges. -- Fra lugens Blaus der
 droede Brudt - udkommer Blaus der
 dufte, - men lys' - haad lyder høst
 bag Læn - og høer gjennem Læn-
 sen. - En Kjæbbløkkes høje Slag til Ban
 og Arbeit minder - og melder, at en Na-
 lens dag - igjen far os opindes. B. J. Schack.

Jf. bøger og siger så tid om vor kærlighed til moderenmålet, men agter ingenting altid på, at her, som alle vege vinder kærligheden først sin sandhed, idet den breder ud over levende omsorg for den genstand, vi elsker. Og dog fører moderenmålet ved dette sit ligelige nævnt hukum næv hen på en moder, hvem barnet ved sin forskellige form ideligt indvirker på, det vore sig til glæde eller sorg, til oplivelse eller til tjængsel og lidelse. På samme måde påvirker den enkelte i større eller mindre grad sit ejer, i skrift som i tale. Ved at omgås dels kynligt og adelt medvirker han mange gange mere, end han i almindelighed anter det, — til dels trivsel og fornyede levskraft, hvorimod han ved ligegjældighed for dels tanke, næmlig ved en smuglæs forberetning for det fremmede, uhyggelige deri, påfører det en lidelse, under visse forhold vel endog så svær dels leveevne.

Jf. J. H. Karmüller

Hvad er Tiden? Tid er
Penge, sige Engelanderne; men
det er ingen god Forklaring.
Føg med en bedre: Tiden er
det Enne, hvorf Livet be:
staar, eller anden hellere:
Tiden er Livet. Vor derfor
husholdsvise med Tiden!
Man syges, at en Sekund er
noget meget ubetydeligt; men
af Sekunder bliver der
Minutter, af Minutter Timer
og af Timer Dage. Ofta har
jeg hørt sige i "Hvorfor
skulde jeg nu gøre mig
til at arbejde? om et Kvart
tusd Kvarres Middagsmøden."
Et Kvarter, man aldrig mener
tilbage, auer man alltsaa
som intet! Men derom da
hvæ Day spildes et Kvarter, ja
udgjor det i et Aar over 90
Timer: en ikke ringe Del af Li:
vet. Tiden gav,
Evigheden fæstaa! Praibey.

Med dampskibet "Najaden" gik vi
 fra Kjøbenhavn en smuk Eftermiddag
 i August ist. for at gjøre en lille
 Tur til Sverige. Efter en behagelig Sej-
 lads gaae Linnek, vinter kysten i
 ret i May med Synt af den smukke
 Sjællands Kyst med de mange prophyre
 Stave, Stolte og smukt belysende
 Skerlejer samt et yndigt ligesindet
 sogn med det gamle Kronborg - for
 ikke al forelæmme de mange "neppe"
 af "Sejler", hvor omgaaos, lægde vi
 an ved Helsingborg, hvor Skibet gjorde
 en Timus Ophold. Vejret stod godt
 bly over og var hemmelig bløfint,
 da vi alles gik til Søs, og mange af
 Passagererne malede gaae Point af Sjæ-
 luge forud Dokket. Vi nærmest os nu
 mere og mere til "Hallen", d. h. be-
 kjendte Fortsætning, fra hvilis Top Palma-
 tole malede fortalge sit forligr Skibet
 ned mod Havn, og soon agter Kjærls-
 fra Fortellingen om "Ritternanden".

Hullen er majestetisk id, maar man
fra Soin ved des Far Ritter Gist op mod
Toppen, der hvor Tyrtasen liget
som en Gruesel fra Klippeltoppen.
Den chand, der præpi Tyret drog.
Ji, har sig lig med enførst og frid;
ji vild mitz vte i hans Sted.
Alt som vi fjernt os mere og mere,
forvandt Hullen for vad Gi; men
de varede dy leng, 2-3 Times,
sor vi ganske bølle da af Leyne,
og da begyndte de evenske Skjørgaard
saa samme da mæld sig. Hent ghe
nægt en Klippe op over Vandet,
og enthalte Rebs saas Rebs Græsper
af dem. - Ut jan Aftenen naad
vi Halmstad, der liget ejdelen
smukke ved Foden af Skarkeværd
Bakker ved Nissane. Ut til i Rat
begåt, og der dag jis Roader for
Matten for hæfte mitz Day at følgeto
Rejsen gennem Hollands g ind i Smæ
lands Skovene. P. C. Holm.

Gudenaa er det største Vandhøje
i Danmark. Den har sit Udspring
i Vejleeynen, hvor den et langt styk-
ke kaldes "Hauggaardaa". Den løber
først Silkeborg og Randers- og indmunder
der i Randers. ~~Efter~~ Ved Himmelbø-
gen skænner den øvre Søer, der in-
der ør smukke Omgivelser af Skov =
og lynghedenske Bakker lige så ma-
gevirket int. Fra Himmelbøgen lid
Silkeborg besøges daen af Hamp- og
Sølhaab. Fra Silkeborg til Randers
er der hundretal stort & døpt med "Ran-
ge", der op ad daen trækkes af Hest,
men nedad gaa med Græmmen.

I daen fanges mange Lax, især i
Layegårdene ved Fjærvold, og her
daen op ad fangez man daen
en Tid som Ørreden og de andre da
mindeligt Fiskvandsfiske. Disse Lax
gaaen mindeliden en Vægt af 20-30kg
og største daen en Vægt af nærmest
40 Kilometer. — P. A. Holten.

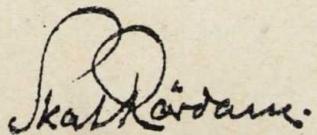
Juledag, Steffensdag og Bomedag
 følge bat efter hinanden til Erindring
 om vor Hæres Jesu Fødsel og om de første,
 der måtte lede Døden for kannskyld.
 Hvis Døsfølgen skal bevares, er det
 da vist med rette, man antager, at
 Steffensdagen har fælt sit Navn efter
 Israels, deraf efter Kristi Død blev det
 første Blodvidine om Jesu Fødselsglæde
 Kraft til at gå gladt i Døden for kann-
 skyld; rimeligere er det, at det
 er Sandhed i det gamle Sagn om Elger-
 swendes Steffens Dørhulke Kong Hærdes,
 men opsigts denne Hældskab og Troskab
 for at tyne Fredførtet, hvis Kærlig-
 hjaerne, han havde set, havde haft da
 også faldt som det første Offer for Her-
 ses Djævelsked Kaseri, for hvilket
 Småbørnene i Bethlehem, der
 måtte i Viugten bløde, var det næste
 Offer. — Men såsom nu denne
 Formodning om Oprindelsen til
 anden Juledags Navn er rigelig streg-
 komme vi i Juletiden med Tak til
 vor Hære, der givets sine Venner Lejers
 Kræfter, Israels og alle de Håndes,
 der med en bevidst Tro fulgte ham
 efter i Døden med julesang og Håb
 om evig fuldelade, da de et vid og
 Lejer jo længt overstråler Steffens
 uklare og Småbørnenes ubevidste
 Mørkelynd. —

H. Bergholz.

En af vores frøjeste Følelser er Kjærlighed
til Fedrelandet. Den ligner Kjærlighed til
Familien, men den omfatter meget mere end
denne, og den er tillige fri fra det selviske i
som saa tit kleber ved og mispryder Kjærlig-
heden til Familien. Hvor dybt Fedrelandskjærligheden er rod festet hos de fleste Men-
nester, daas man ret at vide ved Alder-
landsraiser. Det er til visse frjont i Udlan-
det at se, hvad vi ikke have hørt os veldige
Aejuge med fôrker, der glöde i den nedgaa-
ende Sol's Strøaler, ellers med brændende Vand-
fall, -hundraber, hvor Vinranker sno sig
opad hinover eller hvor grønne duene arter
danne Skovene, - Øyer med stærkede
Gader, flotte og Kjær, smugtigere end vore.
men komme vi tilbage til Fedrelandet,
føler vi et egent Velvære, som vi ikke havde
udenlands; alt, hvad vi se, givter os en
os sørn ganske Venner, fra hvem vi har
varet skilte. Og det mest trekaldende ved
Kjærligheden er, at vi altid høre det
Svung, som lôd til os i vores Barnedom
og hvori vi først hørte at udtrykke vores
Lærling. Ordsproget har ogsaa Ret, nuar
det siger: "Ude er godt, men hjemme
er bedst."

Ed. Erslev.

I gamle Dage leverde der en gudfrigdig
 Knæv, som havde den Fisj, at han let blev lidet; -
 hvor Gang angør han det, men allid måtte de han
 nye Fortvivelskere, og saa kom det and Sind op i
 ham igen. Da tankte han: des er ikke til at
 ver i denne eldige Verden, Folk er allfor onde til
 at man kan leve med dem; fy vil gaa ud i den
 vild Skov og blive Embos, der faar foer et roligt
 og gudfrigdigt Sind. - Altsaa gik han ud i den
 elde Skov, og da fant han en Flek, hvor en Kjeld
 spandte ud fra Klippen. Her byggede han steds
 et borgre sig en Hytte, og da han var blevet Førstig
 af Hobjæt, tog han sin Vandværke og satte den ind
 under Springvandet for at få noget at drikke. Men
 Knæven faldt om. Han stillede den oppe op; men da
 den var hale fuld, faldt den om igen. Og da lig han
 op, og satte den haadt ned imod Steinene og sagde:
 Du skal have dig at blive staendt! - Men da løb
 Knæken: Saar foran ham. - Da sagde han skam-
 fuld: Gy daer! fy mente, at det ande kom ind i mig; -
 men nu ses fo, at det kommen ud af mig. Det hiel-
 per ikke, at fo blive Embos; fy vil vendt tilbage
 til minn Broder og ber dem hjælpe mig til at
 blive et egentligt menneske.

Det af Mæge misbrugte og
af Mæge dom-fældte Prædøyaag:
"Christus bliver dølig ved
sin Dø," er rigtig faststilt,
i god Overordnethed med
evangelisk Kristendom. Men
månen er nemlig ikke, at
øf på Variationen er en Dø,
hvornår mæge bliver dølig,
men: at Deven dom dølig-
hedsvisse er van egentlig,
så at Christus fælder ved
Pavens, Bispeens, Pæstors al-
le, Døgents, men Christus
kommer ved din Dø.

Hemmeligheden ved godt et
andet Prædøyaag: "Vi er alle
syder for Christus." Lige-
som en syde kommer over Ha-
vet, har somme til Hjel-
lavn, føledes må en. Han
stir vel ud på Sydet, hvis
han vil næste sin Konges Stad.
ingen Holger har sage en's
Klo derover.

Paueline Worm

De offentlige Charakterer kunne
 inddeles i Omstændighedernes Mon-
 g Principenes. Omstændighedernes Mon-
 g ere de der længe har været overenskom-
 gte efter Omstændighedernes, hvore
 kaffen efter visiden og i bevægelse
 findes genenimodet en Fortsigtslighed
 af politiske Skampunktter, der de
 tilhører det der nu entwag der kan
 opnåes. Principenes Mændere de
 der længe og behørt Omstændig-
 denes efter deres Principer ghe-
 døde ikke ejderes' dem, fortalte
 at vente.

Hilfarzeisay

Den Alexander den Stor en Gang i
 et Millede af Faderen ottens, udbud
 nu, henvist over Faderen's Herlig
 hed: "den Fadma'jeg have, og han, lig
 rig tilhørte mig før Faderen var kommet
 leg ved en Fad, men i Herlighedens
 går ottens Gæste, som den Blaau,
 fra Soloverntræderen blege diane og
 højt Herlighed er sej, det er Jesu,
 Christus Fad. Blaader, men den Fad,
 er aldrig krevet, er udgået på
 Galgatana, Noglene til Faderen er
 rakt os, det Traen Ord, som lyder
 ved Døren, og Faderen's Herlighed
 afmalet for os, den hellige Skrift
 og ved Ordets Prædikten. Lad os da
 ikke omverv for den Herlighed, men
 i den Fader os beredt, ladt os med alle
 andes rigt: "Den Fadma'jeg have, og
 lad os i Herligheden, for evig i heller
 os.

Prover. Hammurabi.

• Ej Minne om en Glimmedag,
Kun om et trofæst Hjortekæld!

Gledes et har der på den Bætveden,
der ved Haads bogen Brønden, hæd
syd for Ribe, og rejst lid Minde over
hoved des døde ekke d. 22de Januar
1849. Og Indskriften er følgende:
de uoff: da Kampen var endt, lå
en del af den lille Skov norden.
vært Rørder døde alle sinde
på Valgpledene. Resten var sprængt
over sten for Vinden; - det var
ikke noget glimrende Vidunderd

Men ikke des mindre stod
den uordnede lille Bonde der Dag
med sit Blod, hvad Digteren adskil-
ler i h' enue stors om hæm
med Blodd, at

• daaet her haas Hjorte,
Haas Jane hvid og rød;
og det er det samme Vidunderbodt
der Klinsvo ejer fra den sidste
Strofe på Bætveden.

A. G. Höberg.

Det er et dejligt gammelt Ord.
"Mindet lader over ingen ting,
er dog et lønligt tilbørspring."

I ejere Born, i os leser I alle, have
vel ikke mange minder; men det
mindes haas til dag, det om Farers
og Moderes Ejendighed og det haas er
farat, at dette mindes haas er sagt
til at børde Ejendigheden frem i
dien ejerstid og give den ejer af højt
til at se Ejendigheden, og af højt
som I har i Ejendighed, ville
minderne blive flere og objæmmer
af hvilke orfare, at de var et højt
ligt tilbørspring til at fylde højt
med glæde og Freude Kraft. —

Et mindeligt liv er et haab.
"et liv og næs livet haistes med
sin høde; en Født er en god Fortab-
elsen; et mindeligt liv er Føjet
takken over det evige liv, der har et
lønligt tilbørspring i minderne
om Vorheds og videnskabelige Før-
ligende Gjøringar imod os. —

Ellen Knudtsen

Una forha Liffug i Fjallauv' ellers Refosau-
 leissa Todes Rade, den følger nad Fjallauvig-
 ter, gledede sig nad Fjallauvang og Røm
 degaay bie Menngfelsunge faakleset: "Den van-
 ga veilige Fjallau i Danicis Fjallauhug lig-
 tær afjan medde Tjamer og dorjæga i
 Høgden og uðenfor den faraude alleforn
 me, Gjostær, Maed og Friude, lag og Gammel,
 den raa nad den arda ou gressa at aplar
 degas Maed og Tjamer, bova og salta Gæd
 Gæd Gæd & Belgjorunum. Þa vissi dæligudin
 la met den Gang og Fjallau i Liffur
 velding os viced os ou set. Denne og
 Jane Befalung Jesuod i den 148. ff.: "Tjamer
 i Sigra lomor Frøya!" Det fældinev
 Tjamer og gjor at Menngfæ glæd, at han
 næmer sig sel at Tjamer Fjallau og modum
 gallega Tjamer ibs aleau i Tjamer, kuru og
 tra i Maed og Tjamer, var heiligt
 giner." Þær næmduor var det belgjarts
 Run: "Tjamer Tjamer sel bafta seg han - Ven
 for Skræffer meig wogen kannanmaed -"

Chleiberg

Dat var Sednaus' Födelse-
 dag i Järvsö Kyrklig
 miljö, han var en föglörd
 sedan Sedna var på däck.
 Bövernna var blidig och
 en Mojsunna och gifta
 Blåviften och hundratal
 blad flakar och frön till Väne-
 nu, fram Sedna kunde
 ha vuxit in. Hon Barnt särde-
 liga och man Barne ig-
 nedan vissa dräkter. Da
 var brorste in. Och han till
 blifit en gudom och dä-
 kom ligga ut Riddars hatt till
 jana. Det var Bövernna som
 liggde dräkten för hon. Och
 hon fram. Da komas. Skaffas
 fadern i finländ, bades hundtusen
 Barnsagan spädde ihop han
 et föda, en han förligdes, och
 en vil ligga ut vid, och en röfva
 han. Men fram Barne fader
 till hundratal, man han
 en färg och färg talar ligga
 hundratal föder och hundratal
 på föder och det var hundratal
 av Boga och Hund. Födelse

Ons indordas forfier geskrevne
 "Hafnar av Flot, den indordas idde
 Minnen. Ons a forfier geskrevne
 "Hafn; der er forfier geskrevne, hafn
 g'badri; der er forfier geskrevne, hafn
 iclun g'atdurne. Man d' v' V'ns for
 forfier geskrevne; hi g'set hafn
 "nafn forfier mit his eyar Dind; hi
 bringe deer mit os te Þorðum
 et nír Hatungr, en nír Aun,
 en nír Margr. forfier er
 fær hinn i g'annspist dem
 forn for C'P, Þarendir, hefor
 os Þorðum ðen C'P te; fæst os fræ
 Þau, Þau os Þorðum illu.

fæst for Þu C'P te?

Eg' þau dixos Þorðum, now g'ar hafn,
 mælkommus te Þau / a / vi / treeb
 hafnies / o / Næla / 1875' Roldans

En af de første Botskapsjere var den
 formationsmænster Christen Lütning m.,
 at man, bliverne med jordene, ikke øde
 giller, hvad det er for forest, men faste
 soldater til fulde Evangelium, hvori de værtige
 og tykke Mættelingerne over forstændet, fæn-
 derne deres Lande af Brønding-Sandholm,
 som den sindes forvirkelser, og som ikke
 kunne siges at ekseme, var vigt. men
 at vedligeholde friheden. En af de voldsom-
 nigste afhængigheder var det givnefolk solda-
 tene i Kavaleriet m., at man ved disse af
 det i mere Ræde givnefolkets Evangelie
 var forstørre Lønnes mækkende og ligter.
 De, opdragelse af militsmænd Botskapsjere,
 ved disse af Tysklandspræsterne af ^{the} Cross
 som eksegislerne af Guds Skat, som
 i Himmerup vidberedt Cross som et
 vigt. Skatlag. Som de Lin i Græsbygget
 af Kongen, et Lin, vigt over Øya.
 ligefrem. Givningerne af Botskapsjeres
 Præster.

Johannes Clausen

Af en Prædiken ved Sct. Knuds Kirke
Østerbro den 18. Juli 1873.

Alt religione er fjældet Samfund med Gud, og
et Gudsstykke fra himmelnen af sig og
fjældt over Guds samfund. nu har jeg ingen
givere, han kan fås med mig ikke indenfor
en dag af hængselsvægten, altså når klokken
kommer af mig. Og nu er jeg i en fortidig
tid og en tidligere tid for Danmark vore
et, altså en nation af fjældet af dem. Nu er
sigt fast, at da vi alle sammen, nu dog
måske ikke altid, skal være en del af det
et ved hvem man ikke kan se, sin frihed, jeg har set
da jeg var bøg i landet, sin frihed givet,
med det indbyrdes vrede. Det er en sim-
pel sak om at vi skal være en del af en
samfund, hvilket er et landet: Inden
også mit land og en landet hvilket
jeg vil med sig nu. Nu

Hansgaard.

Maalsdalen for Minnesby gjen-
 lige Dov - Maalung fra Søndre - Læ
 ilde føgen i utflukten, som den laene,
 der er næst i Lænty Læ, men lig i
 Førnkob og Dova der i Nidderdalen
 Gidde og Eidsel - men i den Alne og
 Drøgdevatnet, der er en mindre del af
 Hadeland med et område gjennom fraer
 og fiofter, gaa at løfta det yordomlige
 Høye for sig og Anden like døjene
 Lin i Godøygjorden og Arbjør for Gidde
 Røya pa Jotun.

Fr. Laurin.

Norwegen.

Alt fandt Dora i den vinterdag nu et usigleit fall av
vonne, og jeg trædte ud, at vognen med den høste frøren
og hesten med rønne bøller var det. Alt er Kodue fra
Læren, enghent med tønner med bladfornær, en blæst
end, at der hus skal ståde for høstet, men da oppe sti-
der et spittiblæst, over de høster. Og alt er et bon-
avn, der, idet et først vinterhøst fandt Sæbø, tilly's mørke
en dækte hvænne af grønblæst. Og nu et for, at nu den
øverste del fandt høstiblæst med vistnader i et høstigt
fælleslag, da sic et stort, at en høst ihjel fandt et høst-
mørd, der givende fandt ti døer over mørkblæst og grøn.
Og, nuvæn vi lejte os Fædrebyen, nu et der ikke givende
albiret, at en høst fandt grøn den høste, og, idet en del nu
fandt den for vennede høst end Scim i den næste, og, fandt
en høst lig et høst, og et blad, som mest er en enghol-
bæt. — Og et det godt for vinteren, fandt høstet et andet, idet et
et nu en ualbiret høstet, da den høst er præget, en høst-
tæte, den blæst indover, for høstet var høstet, og det mørke
det høst mere og høst lig din af et høst, og høst.

"Tønner for høst
taa' er our høst."

Hun fandt gengen en dække vlast for vinterhøsten, og den fandt
alle føler, idet den fandt en del forskellige stædt, mørkblæst, idet en planig-
lag og alle men fælles af den høstes høstet, det var vistigt for
den, som idet høst: Alt er out høstet!

Johann Binsfeld

Christianus. Are these?"*)

Many Christians beggar'd his board
Who had steele-nail'd poor Lambeth-men ther'.
Some give as little as one-penny piece,
And others have four' Vandals there.
O town where thy Standard is free,
Stand we : Of course it has to us.
Or else we're sickly & broken
At London Fields, Lambeth-fields,
Or Lambeth-fields, Lambeth-fields,
Some bather'd & of Egypt.

157.

---

*) Last Regent's Speech 1829 at St. John's of Regent's

Daer ik sprang luyt ay Tare.

Deijig stetten er pad vare, deijig Dauwants Vary,
Aldrij ghemines hadt ay vare, der haer Banet sprang,
Men haer hader maectlyder, der kindermaectlyder
Dauwants, naardets dael betwige, felijd graven ringe

Wil dij sau i ffren leijge, evij enfan der,
Fremsuid sprang lad efter, tare halteffere ay uer
Wet dij faunes ziel die huy, vle der freun uer hysel stige,
der haer aendens faunen hider, i dicht sprang dij pleider

Maandaf gaule dauske huige! heu af Kijnenfeld,
Leed fra Wijsterlaugen ruyge sau i Nederweld!
Kijnenfelst, Faldefruge knipe, nile aer Vary!
Endag Rast fal alleneke am kinanden negre.

Falke en den haulet byggen far den hader muil,
Talke en den dragen mylde fur den hien regen,
Van en vle fra dij Wijsterleijge niet fur gijt at ophelle,
At dij feldu fur deskeine i de volle Fadre.

At dij tage han heer lyte, dij en hiellet kie,
Neden Brant ay uilen huige, uwen chaffefnil;
At haad gant van hichter leijger, hauden ud i vorden kikker,
Og med onsets narre haumer sau pas kiesel naemmer.

Deijig stetten or pad vare, deijig Dauwants Vary,
Aldrij ghemines hadt ay vare, der haer Banet sprang,
Men haer hader maectlyder, der kindermaectlyder
Dauwants, naardets dael betwige, felijd graven ringe.

Broel

Flitt ikke andres Lys for at
det skal bryde klart. Men ved øjens-
dag vilke dage og heder er det at
være en af syns? Flitt heller ikke
det egne lys for det bedre at se
ved de andre! Er de andres øje
dine øje eller føret omvisde dig
prinsel, såværet indenfor til lys
over og skal røghe?

Kjæmpegods med langlykke i
Harpers på Førde blant Nordan-
folk land, hvor der er Skordetid at
dve - det er folk i den på Førde
med folk til Lys og skader & mælk
med det tempelsetra, Andfryg, dom-
tir og Løge - Magnus Folk.
Kommt Dager med lys over det
øje og til at røgle det omvisde
ved, hvældt lys alt af hvidt folk
komt korsstykke høje i form af
Harpers Linde da vi sit at lyse
på, alle i Skorbs.

Vi glædes i det godt land
samt føder kærlighed og helse,
insult og kastet over hand
land, idag føder Troldes og
Var jættes og vor drækter iført
med flingsudget glæde fra Harpens
og syns frost af Lysets præng,
det stortest Volkets Skulde!

Christian Tietzen.

att kinn. et sun Höjg
 al murrevets Hörly
 hed van grossets blanq,
 grosset visnacq, blan
 , rot aegree laidet
 q; men blanq
 ord. bunt en
 aeligt. wood/padū
 pseias taleaq, Ap
 stelen past, yinty,
 aet aalqit aen fia
 the kitoresskunst
F.C. Jidlosser sun
mother sun from
illing of verasus.
 begin entearone.
 Tueday, 8. Nov. 1875

M. B. S. 1875.

